

AVE MARIA

JUNE, 1939

AVE MARIA

published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik

REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
STVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Junijska šte. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V JUNIJU

Fr. Martin

SPLOŠEN NAMEN: Da bi verniki posnemali čednosti presv. Srca Jezusovega. Vsak lahko takoj ugane, katere so najbolj priljubljene čednosti presv. Srca — ljubezen, krotkost, ponižnost. Te čednosti moramo posnemati, ako hočemo postati podobni Kristusu. Te čednosti bodo upodobile naša srca po Jezusovem Srcu.

LJUBEZEN prešinja vse življenje Jezusovo. Že v jaslicah je trpel iz ljubezni do nas. Trideset let je tista ljubezen ostala bolj skrita v Jezusovem Srcu, preden se je pokazala v vsej krasoti tekom zadnjih treh let Jezusovega zemskega življenja. Dobro poznamo dokaze, ki jih je Jezus dal za svojo ljubezen. Vemo, da ga je sama ljubezen pribila na križ. Z ljubeznijo je poplačal dolg naših grehov. In to ljubezen imamo mi posnemati! Ne po sijajnih dejanjih seveda, ker je za nas navadne ljudi to nemogoče, ampak po vsakem, celo najneznatnejšem dejanju našega življenja. Povračevati ljubezen z ljubeznijo — to je naša življenjska naloga.

KROTKOST Srca Jezusovega se je izkazala predvsem v nežnosti, s katero je Jezus odpustil grehe, ozdravil bolnike in tolažil tiste, ki so iskali njegove pomoči. Kolikokrat je Jezus razžaljen, a vendar vse odpušča, ker je poln milobe in dobrote. Mi imamo vsak dan priliko, vežbati se v krotkosti. Večkrat se nam zgodi kaj takega, kar naj bi nas razjezilo, toda najrajši krotkost obvlada jezo in nestrpnost. Večkrat nas kdo razžali z besedo ali dejanjem, ven-

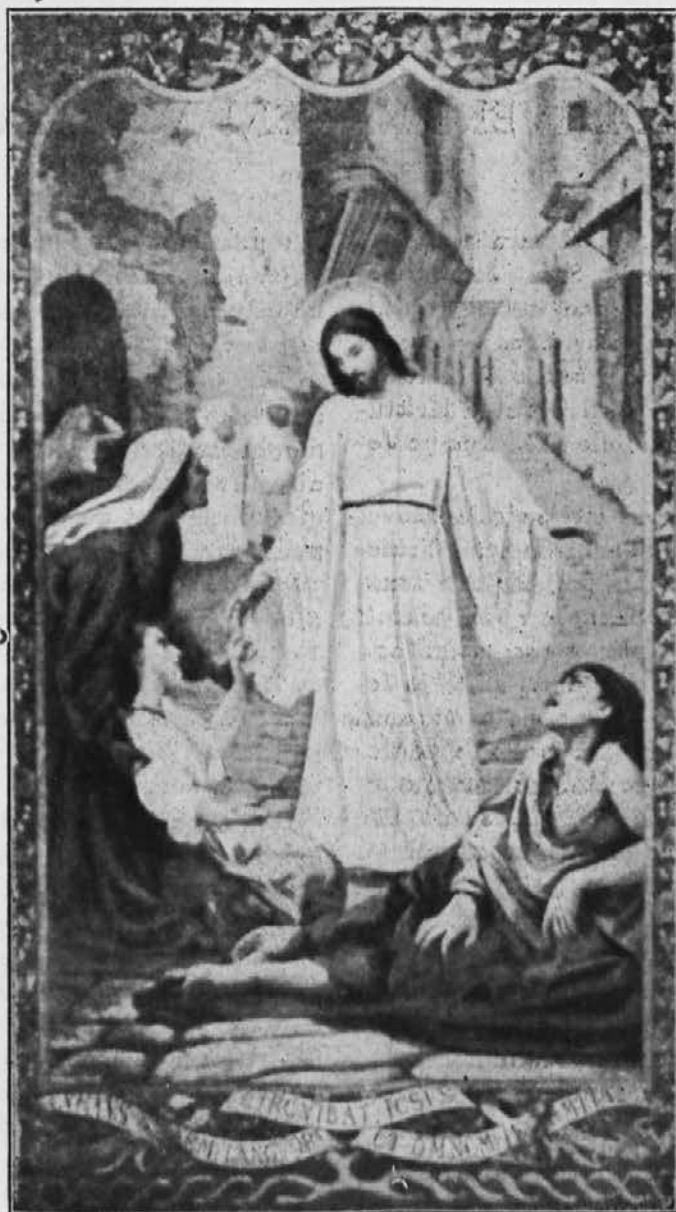
dar posnemajmo Jezusa, ki vse odpušča, tudi največje grehe. Večkrat nas kdo prosi za kako uslugo, ravno ko je nam silno težko, pa tedaj naj bo Jezusova dobrota nam v zgled.

PONIŽNOST presv. Srca vidimo posebno na križu. Najbolj sramotna in krivična smrt ni mogla Gospoda prisiliti, da bi se le količkaj branil. Tudi ni nikoli v življenju iskal svoje časti, marveč le čast svojega nebeškega Očeta. Naša ponižnost naj se skaže v tem, da se nikoli ne povzdiguje nad drugimi, ne v besedi ne v dejanju. Ne sramujmo se poniževanja, kakor se tudi Jezus ni. Spoznajmo tudi, da vse dobro pride od Boga, in ne pripisujemo sebi, kar se po pravici le Bogu pripisuje. Spoznajmo, da smo pred Bogom le majhna, slaba stvarca, in ravnajmo se po tem spoznanju.

MISIJSKI NAMEN: Za velike trume, ki pristopajo v Cerkev v Afriki. Mnogim ljudem, posebno tu v Ameriki, so črni ljudje jako neljubi. Toda v očeh sv. Cerkve so vsi ljudje enaki, kar se tiče nesmrtnih duš. Božje kraljestvo je za vse. Zato vidimo, kako se Mati Cerkev skrbno trudi za rešenje duš nebrojnih črncev v Afriki. Kakor v drugih misijskih deželah, se tudi v Afriki neprestano množi število katoličanov. Dandanes jih je tam približno sedem milijonov. Zamorski ljudje so zelo goreči v veri, pa naj bo že kakoršna hoče. Zato so tisti, ki postanejo katoličani, tudi navadno prav goreči v katoliški veri. Seveda je večkrat težko odvaditi te ljudi poganskih šeg, a vendar se to s potrpežljivostjo doseže.

V vsaki deželi je najbolj ugodno, ako domači duhovniki delujejo za rešenje duš. V Afriki število domačih črnih duhovnikov lepo narašča. To je jako tolažljivo, posebno za zamorce same. Črni ljudje so silno navdušeni, ako je kak črnc posvečen v mašnika, in še bolj, ko ima novo mašo. Večkrat skoraj ne morejo verjeti,

da je res, in zato gredo gledat sami. Domačih črnih sester je pa že veliko, mnogo več ko duhovnikov. Tako se izpolnjuje želja rajnega Pija XI.: Naj zraste domača duhovščina, da se bo spolnila misel velikega afriškega misijonarja Daniela Kombonija: Afrika naj prenovi Afriko! Molimo tudi mi v ta namen!

Jezus — Dobrotnik.

ŽIVI BOG V PRESVETI EVHARISTIJI

Šolska sestra.

SAJ še niste pozabili krasnega programa, ki so ga oddajali po radiu v dneh velikega tedna: "The Living God" — Živi Bog? Prav gotovo vam še zveni v duši klic človeka, ki išče Boga . . . Klic, ves razburjen, drhteč, poln hrepene-nja, neutešenega: "Kje je ta živi Bog? Po-vejte mi, prosim vas, kje naj ga iščem? Ka-tera pot vodi k Njemu?"

Ali še veste odgovor njegovemu vprašanju? "Hoc est enim . . .", "to je moje Telo", je donelo iskalcu Boga nasproti iz katoliškega svetišča. Še veste, kako nam je odleglo, kako smo se oddahnili? O, saj ni bilo mogoče pozabiti . . . In prepričani smo bili, da je človek, ki je Boga iskal, ga tudi našel in po njem morda tisoči drugih. Našel ga je v svitu večne luči . . . Našel je živega Boga v tesnem tabernaklju . . .

Se še spominjate, kako ste si takrat nehote obrisali solzo, ki se vam je prikradla v oko? Niste zardeli radi nje, saj jo je privabilo čustvo globoke hvaležnosti . . . In samo Bog jo je videl, živi Bog . . . O, in gotovo še niste pozabili vroče molitve, ki ste jo takrat poslali pred tabernakelj? Molitve, v katero ste vložili toliko ljubezni! In če vam je v skrbeh in trudih življenja res že ušlo iz spomina; če se vam je srce ohladilo in je morda evharistični Gospod samo pozabljeni Bog; če morda tli pod pepelom samo še iskra ljubezni Zanj — sedaj v mesecu presv. Srca, mesecu presv. Evharistije, je pač najlepša priložnost, da razpihate malo iskrico, da iznova zažari v mogočen kres živemu Bogu . . .

Ali vas pa morda vleče z vso močjo k tabernaklju? Saj skoro ne veste, odkod velika sila, ki vam ne da miru, dokler vam pra-

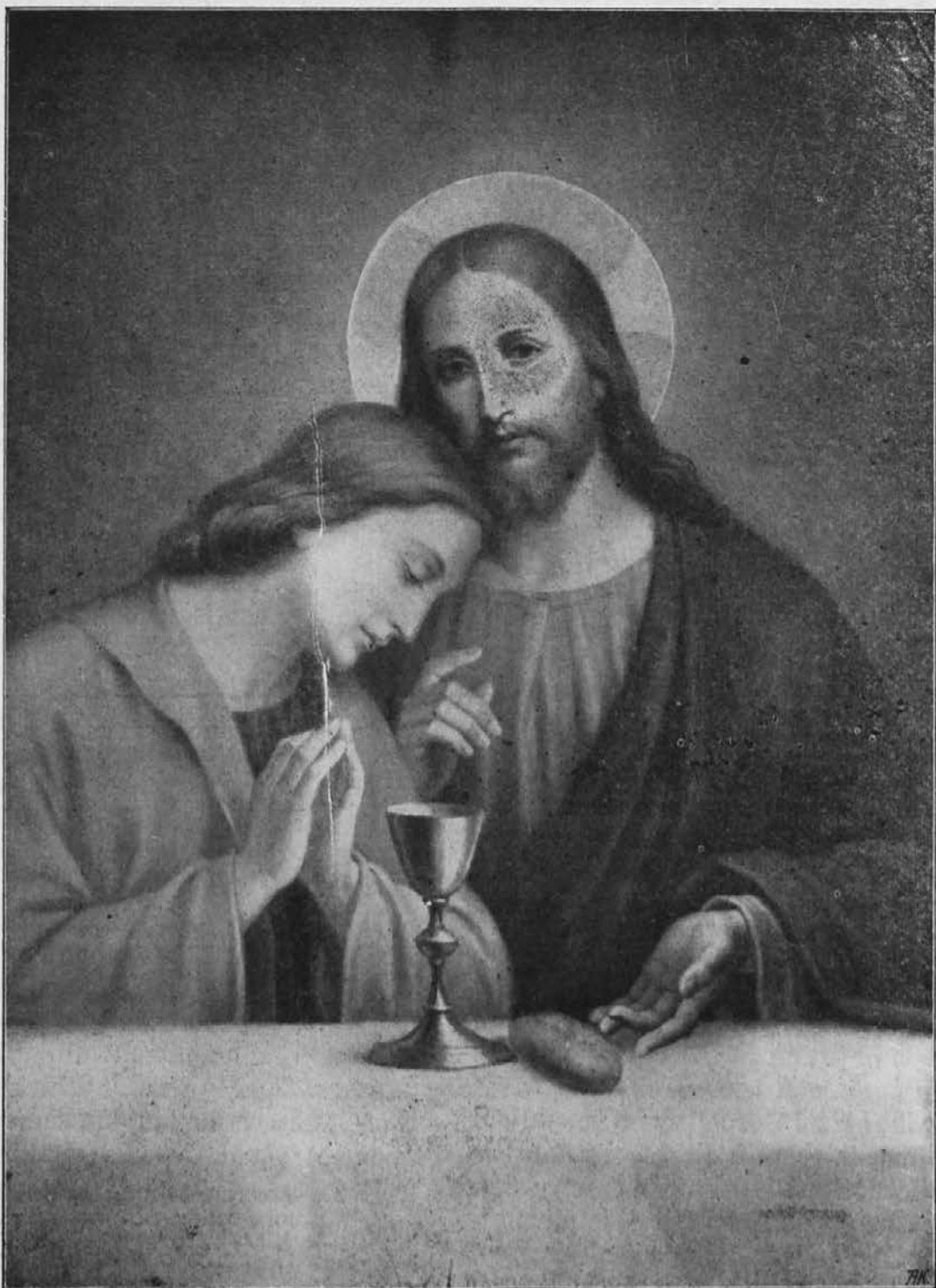
meni večne luči ne planejo naproti. Tako siti in naveličani življenja ste včasih, sami ne veste kaj početi s seboj, le kar odkrito priznajte! V senci tabernaklja, bolje povedano, v Soncu tabernaklja, vam težki dnevi zažarijo v neskončno privlačnost, v neizmerno vrednost.

Pripravljeni ste iti še skozi hujše. Voljni ste sprejeti naliv križev . . . Recite, če morete, da bližina tabernaklja ne vpliva na vas . . . Ali pač morete utajiti velikansko bogastvo, ki je nakopičeno v vašem srcu, — mislim bogastvo evharističnih milosti, svetega življenja. Ne morete . . . In glejte, ko vidim vašo veliko dobroto, vašo svetost, vleče tudi mene na evharistične steze, k viru svetosti, k presv. Evharistiji, živemu Bogu. Vzemite me s seboj, prosim, k vznožju tabernaklja! Dovolite mi, da se v vaši družbi zahvalim evharističnemu Jezusu, živemu Bogu, za razsipno bogastvo, s katerim je obsul mojo dušo.

Milijoni američanskih bogatašev, kaj si pač v primeri s poklicem redovnice, z enim samim sv. obhajilom? O, kaka dolga veriga sv. obhajil! Tudi vaših. Saj pojde-te tudi vi v mesecu juniju na božjo pot k tabernaklju, ali ne?

Jezus! Živi Bog! Hvaležnost nas je pritirala k Tebi! Spomnimo se, da Te je nekoč silno bolelo, ko se Ti je od desetih gobavcev, ki si jih rešil strašnega počasnega umiranja, samo eden zahvalil. "Kje pa je onih devet?", si vprašal. "Kje so milijoni duš, radi katerih noč in dan samevam v tabernaklju?", lahko vprašuješ sedaj.

Evharistični Gospod! Malo razumemo Tvojo bolečino, ki Ti jo povzroča nehvaležnost. S svojo pričujočnostjo bi radi zamašili marsikako nepotrebno vrzel v vrstah Tvojih častilcev . . . O, in za svojo lastno mlačnost in mrzloto bi radi zadostili. Saj sam vidiš, kako se brigamo za vse potrebno in nepotrebno, a na Te, na Tvojo evhari-

stično pričujočnost pozabljamo.

Tvojemu pogledu pač ne uide, kako pogosto padamo. In vendar nam ne odtegneš svoje roke! Sproti nam vse odpuščaš, spro-

ti pozabljaš . . . V toploti evh. Sonca ginejo madeži naših duš kot sneg v topli pomladi.

Jezus, kaj bi pač bilo z nami, če bi ne bilo presvete Evharistije? Kak mraz, kaka

zima bi pač vladala v naših srcih! Če je kaj rož čednosti; če je kaj toplote v nas, če je kaj umevanja za višje, onostransko, nadnaravno v nas, gre velika zahvala za to Tebi, evharistični Bog! Kako ceno si plačal za nas na Kalvariji! A zdi se mi, da so stoletja pretrpežljivega čakanja v tabernaklju pač veliko težja — oprosti, vsaj meni se zdi tako. Če bi bili Tvoji tabernaklji oblegani, bilo bi težko — saj se niti ganiti ne moreš v tesni Hostiji, a saj sam veš, kako samevaš iz dneva v dan . . .

O, Jezus, tisočera hvala za Tvojo pričujočnost v tabernaklju! Daj, da ne mine noben dan, da ne bi izpolnili želje Tvojega Srca, združiti se s Teboj v sv. obhajilu. Naj ne mine ura, da bi Ti ne poslali gorečega pozdrava v Tvoj tesni, pozabljeni dom . . . Tisočera hvala, predobri Jezus, za pogum v boju! In za Tvoje usmiljeno Srce, ki vedno najde besedo tolažbe, kadar jo najbolj potrebujemo. Velika zahvala za vse evh. milosti preteklega in sedanjega življenja. Koliko jih je — vsaka izmed njih dokaz pozornosti živega Boga. Hvala Ti za vse, vse, o, evharistična Dobrota!

Jezus evharistični, verujemo v Te! Ravno zato smo poromali k Tvojemu evharističnemu prestolu, da Ti povmo: Verujemo v Tvojo evharistično pričujočnost. Verujemo, da si se radi nas skrila v majhno Hostijo. Verujemo, da Tvoja ljubezen do nas nima mej . . . Verujemo, da iz tabernaklja čuješ nad nami. Verujemo vse, kar je v zvezi s presv. Evharistijo! Verujemo v Tvoj najsvetejši Zakrament!

Jezus, če bi ne verovali v presv. Evharistijo: Vse bi se podrlo v nas, vsa duhovna zgradba . . .

Hvala za vero, o Jezus! Koliko duš je, ki ne čutijo toplote evharističnega Sonca . . . Jezus, koliko duš je, ki stradajo, ko mi sedimo pri polni mizi! Jezus, bodi tudi tem dušam magnet . . . Pritegni jih nase kot si pri-

tegnil nas, razvajene otroke Cerkve, ki smo vero v Te dobili že v zibelki in nismo imeli nobenih težav ž njo. To pa za to, ker smo kot tabernakeljske rože vedno rastle v Tvoji bližini, na evharistični zemlji — po Tvoji dobroti . . .

PO ŽENINOVIH STOPINJAH

P. Hugo.

SV. cerkev imenujemo Kristusovo nevesto. In prav pravimo. Je tudi. Še najidealnejša nevesta je. Idealna nevesta je s svojim ženinom enega duha in enega srca. Ž njim deli veselje in žalost. Še v mnogo večji meri velja to o najidealnejši nevesti, sv. Cerkvi, ki je s svojim božjim ženinom tako tesno združena, da takorekoč nista dva, ampak eden. Sv. Cerkev se namreč prav tako po pravici imenuje skrivnostno dalje živeči Kristus. Potem naj se pa čudimo, če je tudi ona preganjana, kot je bil On, ko je še bival na zemlji? Čudimo naj se, če tudi njo vlečejo na Kalvarijo in jo križajo. Ne bila bi njegova prava nevesta, najidealnejša še celo ne, ko bi te njegove usode ne delila. To naj nam bo danes, ko mnogokje doživlja Cerkev svoje kalvarijske ure, v tolažbo in pomirjenje.

Znani angleški konvertit-pisatelj Rev. Robert Hugo Benson, je videl v tem nov dokaz, da je edino katoliška cerkev prava Kristusova Cerkev. Ta dokaz je v svoji knjigi "Kristus v Cerkvi" obširno razvil. Naj povzamemo le nekaj misli iz te lepe knjige, ki nam odkriva marsikaj, kar zapazi le bistro oko konvertitov. Ti namreč mnogo primerjajo svojo cerkev, v kateri so se rodili in bili vzgojeni, s katoliško, v katero jih vleče, preden se odločijo za prestop vanjo. In pri tem primerjanju in razglabljanju tudi to ali ono odkrijejo, na kar katoličani niso tako pozorni.

Primerjajoč Kristusovo življenje in delovanje na svetu z življenjem in delovanjem njegove Cerkve, je Benson prišel do zaključka, da cerkvena zgodovina ni drugega ko ponavljanje evangeljske zgodovine. Z iste vrste sovražniki, s kakršnimi se je moral Kristus boriti, kot nam evangelij pripoveduje, se mora boriti tudi Cerkev, kot nam priča njena zgodovina. Na drugi strani je pa tudi res, da je imel Kristus iste vrste prijatelje, kot jih ima njegova Cerkev.

Poglejmo, kdo ga je pri vstopu na svet pozdravil kot svojega Mesijo, Odrešenika, in kdo ne. Kot takega so ga priznali in počastili najbolj preprosti pastirci, ki v judovskem javnem življenju niso nič pomenili. Malo pozneje pa so isto storili modri iz daljnega Jutrovega, tedanji najvišji razumniki. Meščanski sloji, narodni voditelji in predstavniki judovskega poprečnega izobraženstva, a za to tem večje domišljavosti, to je farizeji, niso hoteli ničesar slišati o kakem Mesiju, v ovčji staji rojenem in v jasli položenem.

V sličnih odnošajih do raznih slojev svojega ljudstva je Kristus živel do svoje smrti na križu. Preproste ljudske plasti bi ga bile rade priznale in se ga oklenile. Kot razpokana zemlja srka blagodejni dež, so srkale vase njegov nauk. Saj jim dotlej še nihče ni tako govoril, še nikdo evangelija oznanjal. Ni čuda, da so ga hoteli po sili vzeti in oklicati za kralja. Tisti navdušeni Hozana klici zadnjo cvetno nedeljo na potu izpod Oljske gore v Jeruzalem so bili izraz pristnega čustvovanja ljudske duše.

Res je isto ljudstvo nekaj dni pozneje klicalo: Križaj ga! Križaj ga! Njegova kri naj pride nad nas in nad naše otroke! Toda to ni bil izraz mišljenja in čustvovanja ljudske duše, ampak od nadutih farizejev umetno razplamteno sovraštvo do njega, ki ga je ljudstvo v globini srca ljubilo. Ves vrhovni judovski zbor, ki je vodil to gonjo proti nje-

mu, je imel v svoji sredi samo enega uvidevnega, stvarno mislečega moža. To je bil Gamaliel, ki je pa to pot menda molčal, ko je videl, da bi bila vsaka svarilna beseda zastonj. Isto so storili še nekateri drugi, ki niso nasedli lažnjivi gonji narodnih prvakov, na primer Nikodem in Jožef iz Arimateje.

V teh grenkih urah Gospodovih, ko so voditelji ljudstva sklenili, da se ga hočejo za vsako ceno znebiti, sta padli v kelih njegovega trpljenja dve najgrenkejši kaplji. Njegov lastni učenec ožjega kroga, apostol Juda, ga je izdal in prodal. In Peter, prvak apostolov, ga je sramotno zatajil. Noben udarec ni bil tako skeleč za Gospodovo sree in njegove zveste, kot ta dva, ki sta prišla od znotraj.

Končno so pa vse nakane Kristusovih sovražnikov od zunaj, kakor tudi vsa nezvestoba in izdajstvo od znotraj, ki so grozili nad Kristusom zatriumfirati, služili le Zveličarjevemu še veličastnejšemu triumfu. Njegovi nasprotniki se še niso izrajali, da so tako temeljito obračunali z njim. Njegovi prijatelji še niso preboleli Judeževega škandala, ki je pomagal uničiti edino upanje zasužnjenega naroda. Kar počí v jasno veliko-nočno jutro vest: Vstal je! Tako je bila končna zmaga njegova, ko se je zdelo že vse zgubljeno.

Če se ozremo v zgodovino Kristusove neveste, v zgodovino njenih bojov z zunanjimi sovražniki in notranjimi izdajalci, z njenimi trenutnimi porazi n končnimi zmagami, si bomo morali priznati: Ta film smo morali že nekje gledati, tako se nam zdi znan. Vsaj ideja ni nova.

Seveda ni nova. Cerkvena zgodovina je le daljši evangeljski film z bistveno istimi, v malo spremenjeni obliki vedno se ponavljajočimi prizori.

Ne samo v splošnem, ampak tudi v podrobnostih sta si ta dva filma zelo podobna. Kakor je Kristus imel svoje prijatelje večí-

noma le med najpreprostejšimi in najprominentnejšimi po duhu, tako tudi njegova nevesta Cerkev. Preprosto ljudstvo ji je najverneje vdano, jo najprisrčneje ljubi. Potem pa resnični, globoki znanstveniki, ki so z modrim Sokratom prišli do prepričanja, da nič ne vedo, čeprav se jim svet klanja. Čim globlje prodirajo v kraljestvo znanstva, tem globlja je njih vera. Saj vsaka znanost se mora zadovoljiti le z drobtinami resnice. Vesela je, če je na katero teh naletela. Bog pa je vsa resnica.

Nasprotniki Cerkve, kakor Kristusovi, pa izhajajo iz onih krogov, ki mislijo, da kaj veljajo in znajo, čeprav je njihova samozavestnost in domišljijavost znatno večja kot dejanska veljava in znanje. Ta študent je požrl nekaj navidezno učenjaških pamphletov zoper Cerkev, pa vam pride s samozavestno trditvijo, da je vera samo za take, ki nič ne bero in zato tudi nič ne vedo, med katere pa on več ne spada, odkar je to in to bral. Oni naprednjak, ki črpa vso svojo znanost iz naprednega dnevnega časopisja, pomilovaje gleda na veri in Cerkvi zveste, kot na slepce, in je poln hvale tistim, ki so mu operirali mreno z oči, da zdaj vidi. Cerkve gotovo ni skladišče za take napihnjene balone.

In kakor je Kristus v najbolj kritičnih trenutkih našel še v najintimnejših lastnih vrstah izdajstvo in nezvestobo, tako se je v Cerkvi v njenih kritičnih dobah že često zgodilo. Ko bi bila potrebovala enotne fronte proti strnjenemu zunanjemu sovražniku, je vstal v njenih lastnih vrstah izdajalec, ki se je udinjal sovražnikom in razvil večjo delavnost, kot kedaj prej v službi resnice. Ali niso razni krivoverci, ki so razkosali Kristusovo Cerkev na toliko krščanskih ločin, večinoma odpadli duhovniki in redovniki, njeni nekdanji ljubljenci? . . .

In kolikokrat so protivniki Cerkve že z vso sigurnostjo napovedovali njen konec. Že so ji prižigali luč, se menili, kako in kje jo

bodo pokopali in kak grobni napis ji bodo dali. Nori Nietzsche je že čul brnenje lopat njenih grobarjev in se samo njenih — tudi Boga samega. Duh njunega razkrajanja, pač najsigurnejše znamenje smrti, mu je že udarjal v nos. A vse to rajanje se je vedno izkazalo za preuranjeno. Kakor Kristus, je tudi Cerkev vsekdar poživljena in pomlajena vstala iz tujega groba, kamor so jo bili že tui, v izkopani grob pa so se zgrudili njeni grobarji.

Danes, ko se bije zoper Cerkev morda najbolj gigantski boj v njeni dosedanji zgodovini, danes ko mnogi v strahu kličejo s trepetajočimi apostoli: Gospod, otmi nas, tone-mo! — je dobro ta dva filma nanovo razviti in primerjati. Mnogo poučnega, bodrilnega in tolažilnega nam vesta povedati. Pred vsem nam kličeta: Kaj se bojite, maloverni? Viharji preganjanja spadajo k življenju prave Kristusove Cerkve in njenih otrok. To je znamenje, da je ona njegova edino prava nevesta, proti kateri se sam pekel zastonj bori. Končna zmaga bo njena in njenih zvestih, ki se je v kritičnih trenutkih tem zvesteje oklepajo, kot bi jo hoteli s svojimi telesci ščititi.

Prva slovesnost novega Lemonta je minila, blagoslovljen je vogelni kamen. Na "Decoration Day" je Msgr. Chonska, namestnik g. kardinala, posvetil prvi kamen nove cerkvice, ki se bo dvigala nad lemontskimi holmi.

Z veseljem smo gledali lepo množico rojakov, ki so prihiteli iz sosednjih naselbin, da prisostvujejo pri slovesnosti, ki smo jo že vsi dolgo pričakovali.

Žal, ne morem podati natančnejšega poročila, ker je šlo to poročilo v tisk že skoraj prej nego se je slovesnost vršila. Namenili smo se, da o vsem tem poročamo natančneje v Koledarju 1940.

Naprošena sta bila dva naša največja dobrotnika, da govorita za to slovesnost: Very Rev. Šavs, dekan iz Shakopee, Minn., in Right Rev. J. Oman iz Clevelanda, O. Prvi je govoril v slovenskem, drugi pa v angleškem jeziku. Obema iskrena hvala!

ZA CERKVENO EDINOST

Po "Regnum Christi".

LI se je treba za edinost Cerkve šele poganjati? Ali ni že Kristus tako uredil, da je Cerkev edina?

Da, cerkvena edinost je nekaj, kar že obstoji. Nekaj, kar napravlja v svetu ogromen vtis. Po celi zemeljski obli, med vsemi narodi in jeziki, opravlja Cerkev dan za dnem presveto Daritev in tako uresničuje prerokbo Malahijvo, da se bo od sončnega vzhoda do zahoda opravljala nepretrgana daritev. Po vsem svetu so katoliški kristjani združeni in edini v veri v enega Očeta v nebesih, v veri v Gospoda Zveličarja, v Svetega Duha Posvečevalca. Pa še več. Edini so v vseh verskih resnicah, ki so se organsko razvile iz apostolske veroizpovedi.

Edini so tudi glede vladanja Cerkve po hierarhiji, ki ima viden izraz posebno v rimskem papežu in v škofih in mašnikih, ki so združen ž njim. Nikoli ni svet videl tako izrazito izdelane edinosti, kot jo ima Cerkev od tistega časa sem, ko je bil izdan — po svetovni vojski — novi cerkveni zakonik, ki je uvedel v vso Cerkev kar najpopolnejšo edinstveno uredbo.

Seveda bi pa vsa ta zunanja edinos ne pomenila prav nič, če bi Cerkev ne imela še druge — notranje — edinosti, ki je pač "EDINOST V KRISTUSU". Kristus je končno tisti edini temelj, na katerem more stati vsa Cerkev.

In ta notranja edinost Cerkve je bila že od vsega začetka najlepše uresničena. Saj je Kristus sam odbral dvanajst apostolov in jim postavil na čelo Petra ter mu dal oblast nad Cerkvijo. In od Petra preko apostolov sega doli do nas nepretrgana veriga pastirske službe, ki prehaja iz roda v rod s pokladdanjem škofovih rok, kar pomeni mašniško posvečenje.

Res, čudovita edinost in enotnost Cerkve skozi vsa dolga stoletja!

In vendar!

Če beremo v Dejanju apostolov o prvih kristjanih, ki so bili "enega srca in ene duše", se ne bomo čudili in spraševali, zakaj Cerkev sama vsak dan dvakrat moli za edinost, ki je nekaj takega, kar se mora vedno znova pridobiti in vedno globlje razumeti. Zavedamo se, da je edinost v Cerkvi sicer nekaj, kar je že dano, vendar pa je obenem vedno znova naša naloga, da si jo še v večji meri pridobimo.

Edinost Cerkve! Kaj naj bi to bilo? Ne samo dejstvo, da vsi katoličani enako verujemo, ne samo, da smo vsi pokorni enemu in istemu vrhovnemu vodstvu, ne samo, da vsi izpolnjujemo iste zapovedi — še več je treba. Treba je, da smo vsi eno v Kristusu in v njegovem Duhu.

Kdo bi si upal trditi, da je tudi ta edinost že dosežena v tistem smislu, kot je molil Gospod pri zadnji večerji v svoji ginljivi poslovlilni molitvi: "Da bi bili vsi eno, kakor sva ti, Oče, in jaz eno."

Če pomislimo na to, potem lahko razumemo, zakaj nas Cerkev sama uči, da je treba moliti, iskreno moliti, za čudoviti dar cerkvene edinosti. Prosimi nam je za tako edinost, da postanemo res vsi katoličani eno, kakor so eno udje našega telesa, ki vsi srkajo isto kri. Tako naj bi tudi mi postali eno, da bi vsi živeli bolj iz Kristusa kot iz samih sebe. Ljubezen Kristusova naj bi nas vse združila med seboj z nehlinjeno in neprisliljeno ljubeznijo v resnično krščansko bratstvo.

Ali ni to vredno naše iskrene in prisrčne molitve?

Ko se med binkoštno osmino in v vsej binkoštni dobi cerkvenega leta spominjamo, kako je Cerkev rasla pod vodstvom Sv. Duha, mislimo na to edinost sv. Cerkve. Prosimo zanjo v prisrčnih molitvah, pospešujmo jo z besedo in zgledi.

ODMEVI Z GRIČKA ASSISI

(NEKAJ POMLADNIH MISLI)

Solska sestra.

TUDI na našem gričku vlada pomlad. Prav nič nam ni žal po zimski belini; pomladno zelenje in spevi ptičkov, ki so jih vse brsteče veje ponosnih gabrov polne, so nam bolj po volji. Cesta, ki vodi iz Joliet v Chicago, je tudi zadnje čase oživela. Avtomobili drviijo po nji kot za stavo. Bog ve, če vsi ti ljudje, ki s tako neznansko naglico drve večnosti naproti, kaj vedo o lepoti pomladi, ki jih obdaja? Najbrž store isto, kar store s problemi življenja . . . Samo za hip se ozro v pomlad — vse preveč se jim mudi tudi na cesti življenja . . .

Morda je ravno to eden vzrokov, da primankuje poklicev. Vsi redovi, tudi največji, priznavajo, da se njihove vrste prepočasno množijo. Kdo trpi škodo? Cerkev! Misijoni! Naša širša, naša ožja domovina. Župnije tudi — Najbolj pa posamezni, ki so morda bili poklicani v vrste katoliške elite — saj mi boste priznali, da je redovni stan prav visoka stopnja časti v vrstah drugih božjih otrok.

Kako ponosna bi bila kaka uboga mati, ko bi njeno hčer zasnubil kak princ. Kako bi se veselila, kako bi vsakemu pripovedovala o svoji sreči . . . In "Pepelka" sama . . . Ali ne mislite, da bi vse življenje bila hvaležna in vdana princu, ki jo je popeljal iz revščine in iz zaničevanja v največje bogastvo, udobnost in sijaj dvora . . . Kako bi ga ljubila z vsem žarom srca, do konca svojih zemskih dni . . . Ali ne mislite, da bi taka "Pepelčica"-kraljična delovala za interese kralja in se z njim veselila sreče, ko bi se meje njegovega kraljestva širile in bi zadovoljnost vladala povsod in bi ljudstvo ljubilo vladarja . . .

Nekake take kraljične-"Pepelčice" so

katoliške redovnice. Neveste samega božjega Sina! Plemstvo najvišje vrste, če tudi svet s pomilovanjem in še bolj s sovraštvom gleda nanje . . . O, ko bi matere vedele, koliko prave sreče užije redovnica, ki zvesto sledi stopinjam božjega Ženina, bi gotovo svojim hčeram pomagale do njihovega poklica. Lahko bi nekoč mirno zatisnili oči, saj bi bile njih hčere na varnem. Saj bi se jim ne bilo treba bati, da bo vihar življenja zanesel ladjo ljubezni njenega otroka na čeri kjer bi se razbila v najmanjše drobce. Kolikor mater pač pije iz take grenke kupe prepoznega spoznanja ravno te čase, ko so razporoke na dnevnem redu in se zdi moderne . . . Materi neveste Gospoda je taka žalost prihranjena . . . Čolniček ljubezni božje neveste plove varno, dokler ne spusti sidra v pristanu božjega Srca . . . ko vse zemeljsko zgine in se začne pravo življenje . . .

Življenje redovnice res ni sama poezija, kot se zdi nekaterim, ki ga gledajo od daleč in površno. Je polno križev — a križi morajo biti, ker drugače bi redovnica pač ne mogla dokazati svoje zvestobe in ljubezni do Gospoda. A kjer je križ, tam je pesem ljubezni vse bolj harmonična, vse bolj ubrana, kot pa bi bila brez njega. Res je, marsikateri nevesti postane pretežak ali se ga naveliča — in stran ga vrže. Ravno pred kratkim mi je dejala neka mati, katere punčko učim (bila je že nekoč kandidatinja, pa se je pozneje poročila): Sestra, vaši redovni križi so samo naslikani križci v primeri z našimi. Pritrdila sem ji iz srca rada.

Kaka sreča, delovati za širjenje božjega kraljestva na zemlji! Vsaka redovnica je nekak apostol. Če vzgaja otroke, jih vodi k srcu božjega Ženina, če ima pa kako drugo delo, pa lahko s svojimi molitvami in žrtvami pomaga širiti božje kraljestvo v dušah. Ni ravno treba biti pridigar, kdor hoče podjarmiti svet Kristusu, to lahko stori v vsakem poklicu s svetim življenjem. A ker je

ravno redovni stan poklic molitve in žrtev in apostolskega dela, je delovanje toliko lažje.

Tu pa tam se zgodi, da ima dekcle vesele za samostan. A mati se brani, ker je sebična. Zase hoče imeti ljubezen otroka — noče je deliti z Bogom. No, hvala Bogu, takih mater je malo — večje število je tistih, ki čutijo strašno osamelost, a junaško prenašajo ločitev od svojega otroka. Kaka krona jih čaka v nebesih! Večnost je dovolj dolga — Bog jih bo poplačal za vse žrtve — po kraljevsko! So zopet matere, ki se boje, da bi njih hčerke prišle domu in bi jim napravile sramoto . . . Če kdo nima poklica, ni nobena sramota otresti se ga in stopiti v stan, ki v njem upa najti časno srečo in večno.

Zakaj govorim ravno toliko o materah? Zato, ker imajo one veliko besedo pri izbiri poklica svojih hčera . . . Zato, ker pridejo te vrste materam v roke. Morda tudi tvojo hčerko kliče Bog, o mati! Ne oviraj je, ne zadržuj je — pomagaj ji do poklica, v kate-rega jo kliče Bog. O, da, treba je tudi dobrih mater, saj je materinski poklic tako lep in svet — a če dekcle vleče k Bogu, ne meči ji polen pod noge!

Postoj nekoliko, mati, na cesti življenja! Poglej v pomlad duše tvojega otroka. Če tam poganjajo lilije, ki dehte samo božjemu Ženinu — poskrbi, da jih ne bo okužil dih greha. Pusti, da cveto za varnimi samostanskimi zidovi, kjer jim je vse bolj ugodno kot zunaj, ko preko njih brijejo vetrovi. . . . Kako zelo kratko je najdaljše življenje . . . Morda samo par let ločitve od tvojega otroka, ki si ga s krvavečim srcem darovala Bogu, mati, — in nenadoma se boš veselila svoje žrtve, ki se bo spremenila v hvaležen slavospev . . . Postoj, mati, na cesti življenja in dobro premisli . . .

ŽIVIMO!

Fra. Martin OFM.

LEMONTSKI griči so veseli. Še bolj pa lemontski menihi. Kaj pa še le slovensko ljudstvo, ki se toliko za nas žrtvuje? Resnica je, da tam gori na gričku med lepim drevjem zidajo za nas nov dom, ki je Mariji posvečen. Bog je milostno uslišal naše molitve in molitve vernega slovenskega ljudstva.

Kar veselje je gledati, kako tam gori delajo. Vsi smo radovedni opazovalci tega dela. Kadar se nam ponudi prilika, takoj jo mahemo gor na grič. To se zgodi večkrat na dan. Odkar so tisti močni traktorji prilezli gor na grič in začeli kopati za fundament, smo z vsem zanimanjem opazovali delo, kako je šlo gladko in naglo naprej. Fotografije tudi jemljemo, da bomo imeli spominke za prihodnost. V starih letih bomo lahko gledali tiste slike ter se z veseljem spominjali časa, ko se je naša velika želja uresničevala.

Spočetka nas je najbolj zanimalo podiranje dreves. Najprej je en traktor okoli drevesa izkopal jarek ter korenine presekal. Potem je drugi traktor z močno verigo vlekel drevo iz zemlje, prvi je pa porival. Tako so drevo s poti spravili kot muho z nosa. Tiste dni, ko so kopali, je bilo deževno. Vseeno so delali naprej. V treh dneh so imeli že skoraj vse izkopano in potem so zgradili trdno cesto, ki vodi navzgor. Drugače bi ne bili mogli pripeljati materiala na grič. Nato so pa zmerili vse natanko, kje bo zid. Špage so speljali križem kražem, da je bilo kakor pajčevina. Zato smo morali paziti, da se ne zaletimo v špago z glavo. Pa se je včasih le zgodilo. Delavci so se tudi morali nekoliko pripogibat, ko so hiteli sem ter tja med delom. Star delavec z brkami pod nosom in s črnim klobukom na glavi se je večkrat zakadil v tiste špage.

Ko so bile špage speljane, so izkopali jarke vse okoli za prvi cement. Ko je bilo to v par dneh dokončano, so postavili forme za spodnji del zida. Ravno te dni, ko to pišem, že trdno stoji zid okoli štiri ali pet čevljev visoko. Ko boste to brali, bo že veliko več narejenega. Celo slavnost blagoslovitve vogelnega kamna bo tedaj že za nami. Veliko vas bo že videlo, kaj stoji tam gori na gričku.

Ker vsak dan opazujemo delo, že poznamo

delavce celo po imenu. N. pr. Joe, Pete, Mike, Willi, Harry, itd. Je zanimivo gledati, kako marljivo delajo. Posebno če je "boss" kje blizu. Delavci nimajo časa, da bi se kaj razgovarjali o drugih stvareh, ker jih delo neprestano sili naprej. Nekateri ga pa znajo pokati. Drugim pa ni treba, da bi ga pokali, ker se lahko smejiš, ako jih samo pogledaš. Ko ga po poljsko bijejo, je kar strah in groza. Ampak se lahko tu pa tam kakšna beseda razume, ker je podobna slovenski besedi.

Oblika novega samostana je nekako podobna veliki črki E. Samo na sredi bolj daleč seže kakor na konceh. Kakor ste že videli na sliki v Ave Mariji, bodo tri nadstropja, oziroma "bejzment", ki bo samo napol v zemlji, in še dve drugi nadstropji.

Toliko sem napisal, kakor mi je ravno prišlo v glavo. Saj bo gotovo vse zanimalo. Seveda še mnogo več bi se lahko napisalo, pa naj za zdaj zadostuje. Mogoče bom lahko še drugič prijel za pero.

ZAHVALE

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, da me je rešila iz velike stiske. Ko sem bil v svojih bridkostih, sem se ji vdano priporočal. Prilagam dar v znak hvaležnosti. — John Volf.

Javno se zahvaljujem presv. Srcu in Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo v boleznih, ki je hudo gospodarila v naši družini. Prilagam dar. — Margaret Pancar.

Prisrčno se priporočam Mariji Pomagaj, da mi izprosi zopetno zdravje. Mnogokrat sem bila že uslišana in trdno pričakujem, da bom tudi sedaj. Prilagam dar v dober namen. — Gertrude Zeman.

NOVE NAROČNIKE POSLALI:

Antonia Robar	8
Mary Cadonič	3
Tesie Archul	3
Mrs. Curl	1
Br. Antonin	1
N. N., No. Chicago	2
Lucija Gregorčič	1
Mr. Urajnar	13
Mary E. Meyer	1

NE POZABITE PREBRATI

Mary Cadonič, Pittsburgh, Pa.

A moj spis je tak, da bo obsegel skoraj ves svet. Kdor ne verjame, naj sam bere, pa se bo prepričal. Najprej gremo v Lorain, Ohio.

Tam pozdravljam Mrs. Ano Zalar, ki je tako lepo napisala v zadnji številki o potrebi kampanje za list Ave Maria. Vsaki njeni besedi se pridružujem in rečem: Zrno na zrno pogača, kamen na kamen gromača.

Naši zastopniki in zastopnice so za delo v prid tega lista najboljši organizatorji. G. kanonik Oman je zapisal 50.000. Zdi se mi, da je Ana Zalar imela v mislih kako polovico te številke. Kaj naj pa jaz rečem? Bom dejala, da 2000 prav res ne bi smelo biti preveč. Predlagam, da še drugi poveste svoje številke. Tisti, ki bo najbolj zadel, naj pa bo zmagovalec ob koncu kampanje. Take kampanje še ni bilo. Pri zadnji kampanji za A. S. sem zgubila nagrado, morebiti bi jo mogla dobiti pri kampanji za ta list???

Zdaj pa stopimo v Lemont. Ali naj pripovedujem, kako je tam lepo takole spomladi, ko se prično romanja? Pa saj to sami veste. Mi smo prišli tja lansko leto na dan 14. avgusta. Bilo je že pozno ponoči. Oskrbnica pri Finžgarju se nas je kar ustrašila in je rekla, da nima prostora za nas. Jaz sem pa dejala prijateljici: Beži, beži! Ali vidiš tamle goti tisti stog pokošene detelje? Tam smo si naredile postelje. Ampak policajev smo imele toliko, da Bog čuvaj! Vsi so imeli ostre bajonete in po 50 naenkrat jih je bilo, ki so nas pikali. Po domače se jim reče komarji.

In sedaj skočimo v slavno Preloko. Od tam smo imeli navado romati k Mariji Devici v Pelje ali k Trem Faram. Mame so nam spekle brašna, da smo ga vzeli s sabo. Tam nismo imeli dolarjev za prenočišče, so nam pa dobri ljude pokazali na senike, da smo si naredili počivališče. Tako nekako torej je bilo tudi v Lemontu. Po 35 letih se je ponovilo tisto, kar smo delale v starem kraju, in prav dobro se nam je zdelo.

Ostanimo še malo v Preloki. Mesec junij je velik mesec za to slavno mesto. Bi povedala, zakaj tako, pa se bojim, da ne bo prav Jožetu Starešiniču tam v Hamiltonu, Canada. Veste.

v juniju smo hodili v kres. Bilo je takole. Štiri punce in dva fanta smo se spravili na pot. Joe Starešinič Ivančev je nosil pred nami bakljo iz slame, ker nismo poznali elektrike, da bi si svečili na poti. Joe Starešinič Frankovičev je pa imel košaro za jajca in špeh. Pred vsako hišo smo obstali in zapeli. Za nagrado smo dobili dve jajci in kos špeha. Zadnja postaja je bila pred župniščem. Od tam smo se vrnil domov in si naredili dobro večerjo iz ocvrtih jajc. Špeh smo pa pozneje prodali. Izkupiček smo si razdelili in si kupili obuvalo.

Zdaj pa spet nazaj v Ameriko. Preden končam, hočem reči, da bomo ob času kampanje tako hodili od hiše do hiše. Ker pa baklje tu ne bo treba, bo moral tisti Ivančev iz Hamiltona to pot košaro nositi. Ali boš, Jože?

Pa še malo v Pittsburgh. Sporočam, da je pri nas umrla dobra naročnica Mrs. Barbara Starešinič. Ima sina duhovnika v karmelskem redu, eden pa študira za isti poklic v Niagara Falls, Canada. Molimo zanjo, da ji Bog da počivati v miru, saj je bila izvrstna krščanska mati.

DRAGI:—

Kakor vsako leto računamo, to še posebno letos na Vašo dobrohotnost in blagodušno prijateljstvo.

Koledar za leto 1940 bo potreba zopet pripraviti. Teško je to delo, posebno ako ga hoče urednik tako urediti, da bo vsem ugajal. Koledar mora biti zanimiv, zabaven in podučljiv; to so zahteve skoro vseh naših bralcev. Kakor Vam je pa gotovo znano je Koledar združen z velikimi stroški. Ako ne bi imeli tako dobrih in navdušenih zastopnikov in zastopnic, nevemo, kako bi zmogli to delo. Vsako leto gredo ti naši prijatelji kot navdušeni apostoli katoliškega tiska k svojim trgovcem in raznim podjetnikom, ter nam tako z oglasi pripomorejo h kritju ogromnih stroškov.

Trdno smo uverjeni, da lahko tudi letos računamo na Vas zlasti še ko veste, da nas mučijo skrbi tudi z druge strani, to je novo semenišče in Marijino svetišče. Zato Vas prav lepo prosimo, pridobite nam ta ali oni oglas iz svoje naselbine. Vemo, da je v teh časih brezposelnosti to velika muka za Vas, ali uverjeni smo, ker poznamo Vašo veliko požrtvovalnost, da nam bodete priskočili na pomoč.

Ker Koledar navadno izide že začetkom OKTOBRA, zato Vas prosimo, da pošljete oglase zadnji čas 15. AVGUSTA.

UPRAVNIK

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

FABIOLA je razkačeno govorila dalje: "Kdo ste pa vi, ki ste že enkrat vdrli v hišo k moji sorodnici in jo razžalili, in ki ste sedaj zopet vlomili v mirno tihoto selskega dvorca?"

"Kdo ste pa vi, ki se drznete v tuji hiši gošpodovati?"

"Ja sem tista," odgovori Fabiola, "ki je že takrat zapazila vaše namene in naklepe do nedolžne deklice, ko ste se prvič sešli z Nežico pri mizi mojega očeta, in kateri je velevala čast in vest, da uniči vaše namene in obvaruje svojo sorodnico."

Ob teh besedah je prišla Nežo za roko in jo odpeljala; stari Molos je renčal in stopal za njima — Fulvij pa je škripal z zobmi in mrmral: "Le čakaj, ponosna Rimljanka! Ti boš še čutila, kako se Azijanec maščuje, in se spominjala tega dne in te ure!"

* * *

(Sovražniki so napadli katakombe. Neki odpadli kristjan, po imenu Torkvat, je bil obljudil Fulviju, da mu pokaže pot skozi katakombe. Fulvij je vzel s seboj Korvina in nekaj vojakov, Torkvat pa je kazal pot. Toda kristjani so slutili nevarnost in so zaradi tega zaprli navadno pot s peskom in kamenjem. Ko je Torkvat prišel do tega kraja, je bil v zmedi in ni vedel, kaj bi storil. Povedal je Fulviju, da bo skušal najti drugo pot, kajti v katakombah je bilo polno hodnikov. Podal se je torej v temne hodnike. Bomo videli malo pozneje, kaj se je z njim zgodilo . . . Med tem so kristjani zvedeli, da prihajajo sovražniki. Slepa sirota Cecilija je bila pri vratih na straži s svečo v roki, da bi drugi videli pot. Toda sovražniki so jo dobili. Na potu k sodniku se Fulvij pogovarja z njo . . .)

"Ta današnji shod je bil torej shod kristjanov?" pravi Fulvij.

"Kaj pa drugega!"

"Ti si slepa, pa tako dobro in varno hodiš po cestah, kakor bi videla."

"Odkod to veste?"

"Sem te že enkrat videl, ko si neko jutro na

vse zgodaj vodila kruljevega reveža v Nežino hišo. Ali se spominjaš?"

"Spominjam se!"

Sedaj je Fulvij vedel, kolikor in kar je hotel: Neža je kristjanka! Tega mu Torkvat ni vedel ali ni hotel povedati. Sedaj je bil storjen njegov sklep: Neža mora biti njegova, ali vsaj njeno premoženje. Zatožil jo bo.

(Fulvij je izročil Cecilijo Korvinu, ki jo je peljal na sodišče. Potem se ni nič več zmenil zanjo. Šel je domov...)

Poglejmo, kaj počenja Fulvij. Doma sedi pri Evrotu in mu pripoveduje, kar je doživel tisti dan. Resnobno poslušata stari in mu nazadnje mrzlo odgovori:

"Pač majhen dobiček iz vsega tega."

"Pravzaprav nobenega pravega dobička iz vsega tega, pa up do lepšega dobička."

"Do kakšnega?"

"Neža je v mojih rokah, ker sem zvedel, da je kristjanka. Dobim sedaj njo s premoženjem vred ali vsaj samo njeno premoženje..."

* * *

(Zdaj pa nazaj h Torkvatu. Nesrečni Torkvat je bil naletel na stare, razpadle stopnice ter se prekucnil čez glavo v spodnjo katakombo. Zato, ker ni poznal katakomb. Dolgo je ležal na tleh v veliki bolečini. Končno je zaslišal petje, ki se mu je bližalo. Kmalu je videl pogrebni sprevod, ki se je počasi pomikal mimo njega. Torkvat je vstal in šel počasi za sprevodom. Poglejmo, kaj vse to pomeni...)

Truplo so položili na tla, peli psalme in opravljali molitve polne veselega upanja na boljše življenje, in potem položili mrliča pod neki obok v novo izdolben grob. Medtem se je Torkvat približal najbližjemu in mu pošepetal na uho:

"Čigavo truplo je to?"

"Truplo zveličane Cecilije, katero so vojniki danes ujeli v tem skrivališču in ki se sedaj veseli pri Bogu."

"Tedaj sem jaz njen morilec," je zamolklo zaječal in se vrgel papežu pred noge. Nekaj trenutkov niti spregovoriti ni mogel skesani grešnik, potem je sgovoril besede, katere se je bil namenil govoriti:

"Oče, grešil sem pred Bogom in pred teboj; nisem vreden, da me imenuješ svojega otroka."

Papež ga prijazno vzdigne, objame in reče:

"Bodi že kdorkoli, pozdravljen zopet v hiši tvojega očeta! Ali ti si slab in truden, treba ti je počitka."

Hoteli so mu takoj kaj preskrbeti, pa ni hotel prej, da je očitno spoznal vse svoje pregrehe in hudodelstvo tistega dne. Vse se je veselilo zgubljene pa zopet najdene ovce.

Še enkrat milo pogleda Neža za slepo devico v grob, potem obrne oči proti nebu. Zdelo se ji je, kakor da bi videla Cecilijo sedeti pri nogah nebeškega Ženina, ko smehljaje in z odprtimi očmi siplje šopek cvetlic doli na glavo spokornikovo — kot prvi sad svoje priprošnje pri Bogu...

* * *

Kar je zamorka (Afra, sužnja Fabiolina) razodela Korvinu in kar ga je tako razveselilo, to je bil ravno naklep, o katerem smo že nekoliko slišali v pogovoru med Fulvijem in Evrotom. Fulvij namreč je zvedel iz besed slepe mučenke, da je Neža kristjanka, in mislil si je: "Sedaj jo imam tako ali tako v pesti; ali jo lahko prisilim v zakon z menoj, ali pa si pridobim lep kos njegove bogastva, če jo izdam za kristjanko." Da si je izvolil slednje, k temu ga je izpodbudil in nagnal Evrota. Ker se je bal, da bi ga Neža ne pustila pred se, ji je pisal prav spoštljivo pismo in jo v njem zagotovil svoje nesebične vdanosti do nje ter jo tudi prosil, naj dalje ne zavrača njegovih prošenj. H koncu je pa še pristavil, da bi ga utegnila dolžnost prisiliti nastopiti drugo pot, če bi prošnje ne zalegle.

Neža mu je odgovorila mirno in vljudno; vendar je pa tako odločno zavrgla njegovo ponudbo, da mu ni ostalo kar nič več upanja. Pristavila je tudi, da je že zaročena neomadeževanemu Jagnjetu in da od umrjočega bitja ne more več prejemati zagotovil ljubezni. Ta odgovor je Fulvija popolnoma utrdil v hudobnem namenu in sklenil je, prav pazno in varno se lotiti svojega početja.

NEPRIČAKOVANA NOVICA.

(Fulvij je Boštjana izdal cesarju. Boštjan pa je neprestrašen priznal, da je kristjan. Obsojen je bil seveda na smrt. S puščicami je bil ustreljen, toda ni umrl, ampak po nekaj času zopet oživel. Ko je že nekoliko ozdravel, je prišel pred cesarja ter mu pogumno očital preganjanje kristjanov. Cesar ga je takoj na javnem mestu velel stolči s kiji, dokler ni umrl. Fa-

biola je bila ravno takrat prišla na cesarski dvor, da bi prosila cesarja, naj reši Boštjanovo življenje. Toda bilo je prepozno . . .)

Šla je domov; samotno je sedela in poskušala z branjem. Vzela je v roko zvezek za zvezkom bukev, katere je sploh rada brala: o smrti, o prijateljstvu, o kreposti; ali vse se ji je zdelo tako vsakdanje in neslano, da nič takega. Prijela se je je neka otožnost in klavrnost, ki je ni zapustila do večera, ko ji sužnja Graja prinese pismo. Le malo pogleda po pisanju, ko divje plane kvišku, si ruje lase in vije z rokami, da je sužnja od strahu kar odskočila v kot. Tako je stala nekoliko trenutkov mrzlega in strmega pogleda, potem pa je padla nazaj na sedež in globoko zdihovala. Nekaj minut je sedela kakor brez zavesti, pismo v rokah, ki so se ji pobesile po obleki.

Ko se je zavedla, vpraša: "Kdo je prinesel to pismo?"

"Neki vojak, gospica," se je oglasila sužnja.

"Pokliči ga!"

Ko je šla sužnja po vojaka, popravila si je Fabiola obleko in poravnala lase.

"Odkod si prinesel to pismo?" ga vpraša Fabiola, ko stopi vojak v sobo.

"Jaz sem na straži pri Tulijanovi ječi!"

"Kdo ti je dal to pisanje?"

"Gospodična Neža sama."

"Zakaj so zaprli ubogo dete?"

"Mož, ki ga imenujejo Fulvija, jo je zatožil, da je kristjanka."

"Zavoljo nič drugega?"

"Kolikor jaz vem, ne."

"Če je to vse, bo kmalu poravnano; jaz lahko izpričam, da ni res. Le reci, da pridem takoj. To-le vzemi za svoj trud!"

Vojak je odšel. Fabiola se je trdno zavila in šla sama v ječo. Takoj so jo peljali v posebno sobico, katero so dali Neži zavoljo njenega rodu in ker so starši bogato obdarovali jetničarje.

"Kaj pa pomenja vse to?" vpraša Fabiola Nežo, ko sta se prijateljski objeli.

"Pred nekaj urami so me privedli semkaj."

"Ali je mar Fulvij tako bedast ali tako poreden, da te toži reči, katera se da v petih minutah dokazati, da ni res? Jaz sama grem k Tertulu in mu dokažem neslanost in hudobijo te obdolžbe."

"Katere obdolžbe, moja predraga?"

"No, da si kristjanka."

"Hvala Bogu, saj sem res!" odgovori Neža in se prekriža.

Ta odgovor Fabiole ni preveč prestrašil in vznemiril; Boštjanova smrt jo je privadila tuge in bridkosti. Saj je pa že tudi prej zasledila to vero v človeku, katerega je imela za vzor vsakršne moške kreposti; zato se ni čudila, če je sedaj našla ravno tisto vero pri oni, katere je ljubila kot zgled ženske popolnosti. Dva tako izvrstna človeka, tako veličastnega značaja — in oba kristjana! To ji je še bolj razjasnilo zastavico. Kakor spoštuje je sklonila glavo pred devico in jo vprašala:

"Od kdaj si kristjanka?"

"Že vse svoje življenje, draga Fabiola! Na maternih prsih, takorekoč, sem že prejela to vero."

"Zakaj si mi pa to prikrivala?"

"Zato, ker sem poznala tvoje predsodke do krščanstva in kako slabo misliš o nas: da smo ljudje polni smešnih vraž in vdani najgnusnejšim pregreham. Zapazila sem, da nas imaš za suroveže, nevedneže in topoglavce. Niti slišati nisi hotela kaj o kristjanih, in če je sploh koga sovražilo tvoje blago srce, gotovo je kristjane."

"To je res, predraga Nežica, pa če bi bila vedela, da sta ti in Boštjan kristjana, mislim, da bi ne bila mogla več sovražiti kristjanov, še ljubila bi vaju bila."

"To le sedaj misliš tako, ker ne poznaš moči občnega napačnega mnenja in koliko premore laž, ki se med ljudmi ponavlja dan na dan. Saj je dosti prav blagih duš in zelo izobraženih mož, ki nas vsled splošnega krivega mnenja res imajo za vse to, kar se nam očita."

"Res je to, Neža! A ni lepo, da bi se v sedanjem tvojem stanu pričkala s teboj. Kaj ne, da boš zahtevala od Fulvija, naj dokaže, če si res kristjanka?"

"Nikakor ne. Saj sem že sama priznala to in povedala. Jutri se mislim zopet spoznati za kristjanko."

"Jutri? Kaj, že jutri?" vpraša Fabiola in se prestraši teh besed kakor reči, ki ji pride veliko prezgodaj.

"Da, jutri. Da se med ljudstvom ne vname nemir, akoravno mislim, da se bo malokdo me-

(Dalje na strani 24)

DVA LETOŠNJA NOVOMAŠNIKA

Rev. Raphael Stragisher je bil rojen 27. jan. 1914 v nepoznanem mestecu Lloydell, Pa. Njegovega očeta že dolgo pokriva črna gomila, kajti bil je žrtev influence leta 1918. Njegova mati še sedaj živi. Father Raphael ima tri brate; eden izmed njih je Rev. Henry Stragisher, samostanski tretjerednik v Loretto, Pa. Ima tudi štiri sestre. Dve ste v redu slovenskih šolskih sester z imeni s. Samuela in s. Evalda. Najprej se je naš novomašnik šolal v Beaverdale, Pa.,

Rev. Rafael Stragisher OFM.

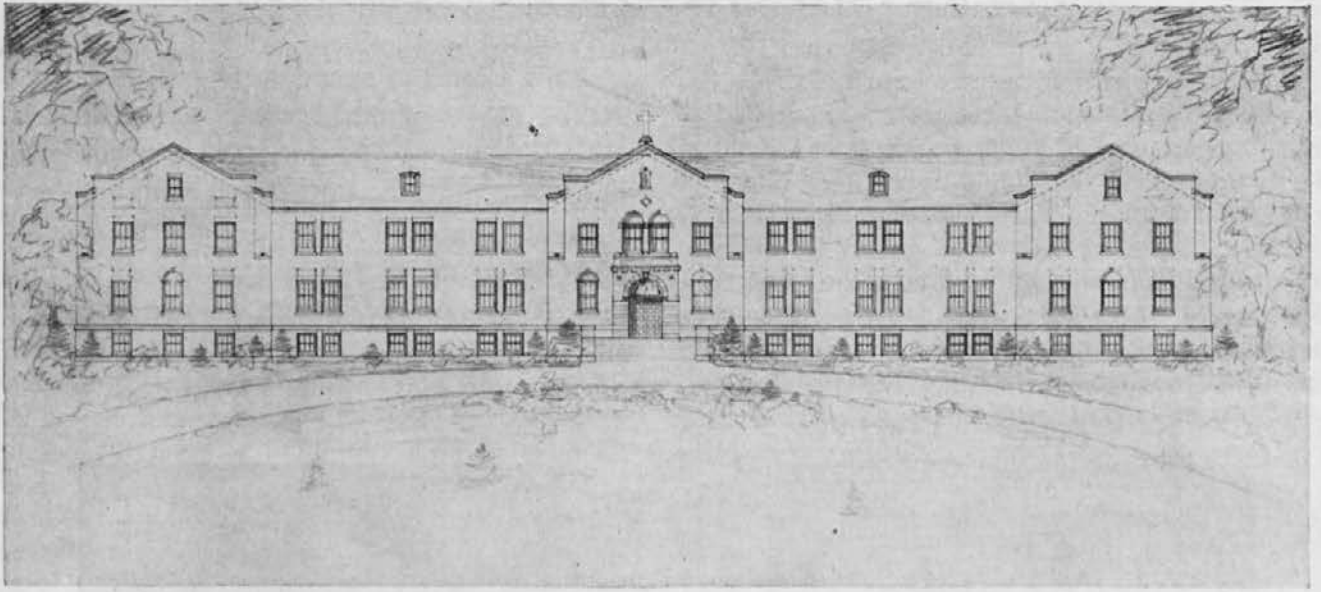
pozneje pa v St. Francis College, Loretto, Pa., pozneje pa v St. Joseph's College, Hinsdale, Ill. pri oo. frančiškanih. Med tem se je bila družina Stragisher preselila v Cleveland, L. 1932 je nastopil svoj novicijat tu v Lemontu pod vodstvom o. Salezija Glavnika, ki zdaj vzgaja novince v Kamniku v domovini. Tu je dovršil svoje modroslovne študije in obenem tudi bogoslovne študije razen enega leta, ki ga ima še pred seboj. Posvečen je bil v mašnika na binkoštno nedeljo, 28. maja, v Quigley semenišču v Chicagi od škofa Sheila. Prvo slovesno mašo bo zapel v nedeljo, 4. junija, v Clevelandu.

Rev. Francis Papež se je rodil 4. jan. 1. 1912 od dobro znanih staršev v ameriškem Rimu — v Jolietu. Tam imajo namreč ameriški Papeži svoj prestol. Bil je tretji član, ki je prevzel svoje mesto v Papeški družini. Elementarne nauke je mladi Janezek (tako so ga prej zvali) dobil v šoli sv. Jožefa v Jolietu. Nato je štiri leta obiskoval jolietško De La Salle visoko šolo, ki je bila pod vodstvom krščanskih bratov.

Rev. Francis Papež OFM.

Ko je tam dokončal svoje študije, se je odločil za duhovniško življenje ter se podal sem v Lemont. Vstopil je istočasno kot Father Raphael in ž njim tudi prestal prvo leto preizkušnje v novicijatu. Skupaj s Fr. Raphaelom je tu nadaljeval modroslovne in bogoslovne študije in imata torej tudi on še eno leto, preden bo dovršil določene študije. Sprejet je bil v vinograd božji na binkoštno nedeljo. V nedeljo, 4. junija, bo zapel svojo prvo glorio v cerkvi sv. Jožefa v Jolietu.

VEMO, DA VAS ZANIMA...

P. Aleksander OFM.

Naši bližnji sosede prihajajo ob nedeljah k nam v Lemont in zvedo na licu mesta za odgovore na vprašanja, ki marsikaterega rojaka in našega dobrotnika sedaj zanimajo. Vprašanja so: Kako gre delo naprej? Kakšno podobo ima novo poslopje? Kdo je kontraktor in arhitekt? Kdo dela, kdaj bo delo končano?

Hodil sem po naselbinah zadnje mesece in marsikje naletel na radovedneže, ki se vsestransko zanimajo za naše početje. Saj jim te radovednosti ne štejemo v zlo. Celo veseli nas, ker vidimo v tem zanimanju ravno dobrodušno naklonjenost. In prav za prav imajo rojaki pravico postavljati taka vprašanja, ker so doslej podpirali naše delo in ga še bodo.

Torej nekaj odgovorov na ta ali ona vprašanja.

Arhitekt je Mr. Strelka, izkušen mož, ki je že več cerkva in drugih katoliških zavodov postavil. Je katoličan poljske narodnosti. S svojim svetom in skušnjo je veliko

pripomogel, da so bili izdelani načrti po pravcu praktičnosti. Tudi na lepoto ni pozabil. Delo vodi "Chicago Local Construction Company". Gospodar te kompanije je katoličan. Delavci, zaposljeni pri podjetju, so večinoma poljske narodnosti. Slovence sta v četi delavcev dva.

Ob tej priliki morda lahko odgovorim na vprašanje, zakaj več Slovencev ne dela. Kontraktor hoče ljudi, ki so izkušeni pri zidanju. Ker je pa bil kontraktor toliko dober, da je založil za dobo šestih mesecev denar v zidanje sam, zato hoče biti neodvisen pri izbiri delovnih moči, da mu zidanje v škodo ne gre. Delavce ima, ki so ž njim že drugod delali. Ti možje vedo, kam stopiti in kaj napraviti, da gre delo hitro od rok in bo končano v času, ki je zahtevan od kompanije, katera je denar posodila. Obenem je treba delavcev, ki imajo račune urejene z unijo, da ni še od te strani težav.

Kompanija, ki je posodila glavno svoto za zidanje, ima svoj sedež v St. Louisu,

Missouri. Predsednik te kompanije je Mr. Dempsey, brat znanega katoliškega duhovnika Rev. J. Dempsey, ki je poleg Fathra Flanagan v Boys Townu znan kot najbolj prominentna osebnost na polju katoliške socialne delavnosti na osrednjem zapadu.

Delo gre dobro od rok. Glavno besedo ima seveda tudi pri naši gradnji stroj, kot pri vseh početjih našega časa. Seveda ima vsak pri tem misel: Koliko rok bi lahko zaslužilo pri tem delu, če bi mašin ne bilo . . . Toda s časom je treba naprej, ne da se pomagati. Stroje uporabljajo najmodernejše, zato je bilo mogoče postaviti temelj že v teku štirih tednov. Ob blagoslovitvi vogelnega kamna so ljudje opazili, da že celo doberšen del sten v ozadju stoji. Tako bomo menda res že lahko tja meseca oktobra jemali slovo od starih barak.

Vse poslopje, kot ga vidite na sliki v našem listu, bo 190 čevljev dolgo. Obstoji iz dveh stanovanjskih kril in cerkve, ki je v osredju. Cerkev sama je v ozadju daljša kot obe krili. 80 čevljev je njena dolžina. Poslopje je trinadstropno, če vračunamo kot prvo nadstropje prostore basementa. V prvem nadstropju, ki je pol v zemlji, bodo nastanjeni uradi lista in majhna tiskarna. Drug prostor bo porabljen za jedilnico, kuhinjo, kurilnico in shrambe, ki so potrebne pri takem podjetju kot ga imamo v Lemontu. Drugo in tretje nadstropje sta pa rezervirana za stanovanja, razrednice in študijske sobe duhovnikov in bogoslovcev.

Cerkve sama bo tako visoka kot sta visoki krili, torej veliko višja od naše sedanje lesene. Oltarjev bo pet kot v stari cerkvi, ki bodo stali v zid vdelenih prostorčkih. Tako bo cerkev veliko prostornejša od sedanje. Stolpa cerkve zato nima, ker bi bilo treba zanj preveč tisočakov potrošiti, tega pa naš finančni minister kar ni mogel potrditi. Bodo torej morali dobiti zvonovi poseben "turnček" na trati kje. Bomo že našli primeren prostor zanje, da bodo lahko naši

pritrkovalci prišli do svojega. To bo še lepše za nas poslušalce, da bomo lahko vedeli, kdo zna tako lepo trijančiti in vabiti k Marijinim pobožnostim.

Poslopje bo na prvem hribu, to je nad starim samostanom, prav nad vrtom. Krog in krog poslopja bodo hrasti delali lepo senco. Prostor je tako lep in primeren, kot bi bil že od nekdanj za to izmerjen in pripravljen. V A. S. je zadnjič neki pročevalec podal poročilo, da je temelj kar na zemljo postavljen. Pa ni tako. Tri čevlje je bilo izkopane zemlje, drugo se bo dvigalo nad prvotno plastjo samo, toda bodo zemljo navozili in ves fundament pokrili. Ta način gradnje so povzeli, da so lahko vse temeljne stene osmolili z asfaltom proti vlagi in mokroti. Tako bo cerkev in vse poslopje stalo še šest čevljev višje od hriba in se bo dvigalo nad hraste, ki so že na hribu. Romarjem, ki so bili že tod okrog, to govorim, da si bodo lahko lego samostana prav predstavljali. Ceste se bodo najbrž vile na obeh straneh samostana. Ena je že napravljena. Napraviti so jo morali radi strojev, za katere je bila naša pomladna zemlja premehka. Oč samostana samega se bo vila cesta naravnost do grote. Tako bo imel samostan najlepšo lego, ki si jo more kdo misliti. Od lemontske strani se bo videl samostan že od daleč. Seveda bo slika še lepša, ko bomo dali samostanu lepši okvir in podrli vse stare barake ob glavni in stranski cesti. Za dobro leto, dve, bo treba potrpeti, ker ne zmoremo vsega čez noč. Pri vseh teh stvareh pač niso gospodarji razni profesorji za lepoto in drugi svetovalci, ki imajo oko in jezik za razne dične in mične stvari. Gospodar je samo eden — groš! Sčasoma se bo vse uravnalo.

**ZOPET: HVALA PRIJATELJI NAŠI,
DUHOVNIKI!**

To pot so nas razveselili s pozivom za zbirko naš pisateljski starosta Rev.M. Trunk

za Leadville, Colo., potem Rev. Daniel Gnidica iz Kansas City. Iskren: Bog plačaj! Poročajo, da bi bili imeli kolekto, če bi bili prosili ali ne. Hvala! La Salle se bo baje okorajžil takoj, ko pobarvajo svojo cerkev. Tudi Pittsburgh bo pozneje pomagal. Rev. M. Kebe so nam pisali, da rade volje priskočijo na pomoč, toda trenutno so že napovedali zbirko za posebno delo pri cerkvi. Gospod iz Willarda pa piše, da bo oktobra najprimernejši čas, ko imajo farmarji svoje žetve in štejejo denarce. Tudi gospod župnik iz Forest City je pripravljen pomagati, v kolikor se da računati na od delavskih neprilik obubožano naselbino. Vsem duhovnim gospodom se zahvaljujemo iz dna srca za vso dobro voljo, ki včasih ravno toliko šteje kot denar.

NAŠA DRUŠTVA SO SE ZOPET POSTAVILA.

Bridgeport, Ohio, rojstno mesto našega komisarja, se je ta mesec zelo dobro pokazalo. Društvi sv. Barbare in sv. Ane sta poslali nad 200 dolarjev.

V Strabane, Pa. so katoliška društva zbrala nad 60 dolarjev.

Bodite zahvaljeni vsi iz Bridgeporta in Strabane za požrtvovalno delo, ki ste ga imeli pri zbiranju teh lepih svot.

Posebne omembe je vredno, da je pevsko društvo "Zarja" v So. Chicagi, ki šteje komaj dvajset članov, poslalo 50 dolarjev za lemontski fond. Hvala Vam, Zarjani.

VIŠE NA "LEMONTSKI LESTVICI"

so poskočile naselbine v San Francisco in Indianapolis.

V Indianapolisu je nabral poldrug stotak Mr. Urajnar v družbi našega brata Akurzija.

V San Francisco pa so slovenski rojaki poldrug stotak poklonili ob priliki misijona. Vrlim našim naseljencem v obeh mestih odkritosrčna zahvala.

PRED ZADNJO PIKO PONOVDNA PROŠNJA:

Rojaki po naselbinah, ki se vam srce še ni omehčalo za majhno žrtev na namen lemontskega zidanja, upamo, da vas pomladno sonce toliko ogreje, da se bo otajala ledena skorja krog srca in bomo lahko tudi vaše ime uvrstili v knjigo, kjer imamo svoje dobrotnike zapisane. Morda celo med častnejše člane na spominski plošči. Prva spominska listina je bila že vzdiana v vogelni kamen, toda še je čas, da pride tudi vaše ime na pomembnejši prostor. Vsa imena večjih dobrotnikov bodo vpisana na spominski plošči, ki bo vzdiana v gostinjski sobi v novem samostanu. Kmalu bo treba tudi to ploščo dati v delo, zato se požurite, če imate kak poseben dar v mislih.

NAJ ŠE TO PRISTAVIM SVOJEMU SPISU:

11. junija priromajo illinoiška društva naše Jednote v Lemont, kjer bodo slavili 45. obletnico rojstva Jednote. Vabi vas Ave Maria, da se tudi te slovesnosti udeležite v tako lepem številu, kot ste se slovesnosti dne 30. majnika. Nič skrbi, če tudi vreme morda ne bo dobro. Imamo v to svrho pripravljeno novo uto, kamor se bodo lahko romarji zatekli v slučaju dežja.

Naš koledarček govori tudi o lepem mladinskem dnevu, na katerega se mladina v sosednjih naselbinah pripravlja. To bo spet nekaj posebnega. Dan bo v režiji našega mladinskega voditelja Rev. Leonarda.

Za mesec julij pa imate še vedno katera društva čas, da k nam poromate ali pa k nam pridete na oddih. Waukegan, naša Vrhnika? Milwaukee? Pa ve ženske iz Chicage, ki ste se tako navduševale za svoj poseben dan? Druga leta ste poromale na tuje hribčke, letos pa k nam pridite. Garantiramo vam dobre volje in užitka na cente in klaftre. Če se dobra volja sploh "vagati" in meriti da . . .

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih lastnikov in častnih zidarjev novega semenišča na ustanovni plošči samostana.

USTANOVNIKI:

K. S. K. J., Joliet, Ill.	(1000)	Dr. sv. Barbare št. 23 KSKJ. in dr. sv. Ane	
Very Rev. M. Šavs, Shakopee, Minn.	(500)	št. 123 KSKJ, Bridgeport, O.	(260)
Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill.	(400)	Slovenska Ženska Zveza, Chicago, Ill.	(200)
		Rev. F. Turk, San Francisco, Calif.	(200)

PATRONI:

Louis in Anna Zlogar, Steelton, Pa.	(105)	Dobrotnica, Milwaukee, Wis.	(100)
Družina Andrew Ogrin, Waukegan, Ill.	(100)	Rev. J. Vrhunec, McKees Rock, Pa.	(100)
Mrs. Ivana Kirn, Waukegan, Ill.	(100)	Dr. sv. Štefana, šte. 1, KSKJ. Chicago, Ill.	(100)
K. Triller, Whiting, Indiana	(100)	John Sever, Chicago Ill.	(100)
Matt Ulasich Sr., Ironwood, Mich.	(100)	Anna Lampe, Duluth, Minn.	(100)
Neimenovan, Waukegan, Ill.	(100)	Rose Znidar, Milwaukee, Wis.	(100)
Rev. S. Derengowski, Joliet, Ill.	(100)	Simon Setina, Joliet, Ill.	(100)
Ludwig Košnik, Chicago, Ill.	(100)	Mr. in Mrs. J. Potokar, Cleveland, O.	(100)
Gregor Gregorich, Chicago, Ill.	(100)	Mr. in Mrs. Motz, So. Chicago, Ill.	(100)

ČASTNI LASTNIKI:

Katoliška društva v Strabane, Pa.	(61)	Leo Jurjovec, Chicago, Ill.	(50)
Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.	(54)	Dr. sv. Magdalene, 162, KSKJ. Clev., O.	(50)
Pevsko dr. Zarja, So. Chicago, Ill.	(50)	John Poljak, Argo, Ill.	(50)
Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(50)	Veronica Ruppe in družina, Brooklyn, N. Y.	(50)
Družina Gasper Drasler, Waukegan, Ill.	(50)	Družina Šircel, Sheboygan, Wis.	(40)
Neimenovani, Waukegan, Ill.	(50)	Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(35)
Družina John Zakovich, Argo, Ill.	(50)	Josephine Anzlovar, Brooklyn, N. Y.	(30)
William Martin, Lemont, Ill.	(50)	Rev. Michael Golob, Bridgeport, Conn.	(30)
Dr. sv. Anne št. 127 KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Anton Bogolin, Sr., Chicago, Ill.	(30)
Rev. Frank Srebernak, Monroe, Mich.	(50)	Altarno dr. sv. Janeza Vian., Highland	
Dr. sv. Petra in Pavla št. 62 KSKJ.,		Park. Mich.	(30)
Bradley, Ill.	(50)	Družina Lavrich, Joliet, Ill.	(30)
Dr. sv. Jožefa, št. 53, KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Marko Golovitch, Lemont, Ill.	(30)
John Petrovich, Chicago, Ill.	(50)	Družina Jalovec, Argo, Ill.	(26)
Dobrotnica, Duluth, Minn.	(50)	Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyo.	(25)

(Nadaljevanje na drugi strani)

A. Grdina, Cleveland, Ohio	(25)	Dr. sv. Alojzija, 47, KSKJ. Chicago, Ill.	(25)
J. Krizman, Cleveland, Ohio	(25)	Dobrotnica, Chicago, Ill.	(25)
F. Lubich, Joliet, Ill.	(25)	Mrs. A. Ursich, Joliet, Ill.	(25)
St. Anna Ct. 1034 WCOF, So. Chicago, Ill.	(25)	Frank Vidmar, Sr., Chicago, Ill.	(25)
Rev. Kazimir Zakrajšek, Jugoslavija	(25)	Gabriel Puhek, Chicago, Ill.	(25)
Joseph Dolar, Danbury Conn.	(25)	Math. Kremesec, Chicago, Ill.	(25)
Henry Mertel, North Bergen, N. J.	(25)	Šola sv. Štefana, Chicago, Ill.	(25)
Altarno dr. sv. Cirila, New York City, N. Y.	(25)	Slov. Ženska Zveza, Podr. št. 2, Chicago, Ill.	(25)
Rev. John F. Fuerst, Summit, Ill.	(25)	Dr. sv. Neže, Chicago, Ill.	(25)
Družina John Petrovčič, Waukegan, Ill.	(25)	John Dobrauc, Franklin, Kans.	(25)
Dr. Marije Pomagaj št. 79 KSKJ., Waukegan	(25)	Carl Medosh, So. Chicago, Ill.	(25)
Rose Usnik, Dunlo, Pa.	(25)	J. Benkovič, Steelton, Pa.	(25)
Frank Vidmar, Jr., Chicago, Ill.	(25)	Dr. sv. Jožefa, št. 169, KSKJ., Clev., O.	(25)
Frank Poppesh, Chicago, Ill.	(25)	Mr. in Mrs. Pirš, Cleveland, O.	(25)
John Spilak, Chicago, Ill.	(25)	Rt. Rev. John J. Oman, Cleveland, O.	(25)
Dr. sv. Jurija, Chicago, Ill.	(25)	Dr. Marija Čist. Spoč., 85, KSKJ., Lorain, O.	(25)
Frances Russ, Cleveland, O.	(25)		

ČASTNI ZIDARJI:

John Pichman, Chicago, Ill.	(23)	Družina Math Leskovec, Cleveland, O.	(20)
Družina Bambich, Fredonia, Kans.	(22)	Dobrotnica, Ely, Minn.	(20)
M. Lesiak, San Francisco, Calif.	(20)	Družina Erjavec, Joliet, Ill.	(20)
Mrs. Cesar, San Francisco, Calif.	(20)	Rev. F. in A. Scheringer, Rapid River, Mich.	(20)
J. Ivanetich, San Francisco, Calif.	(20)	J. Budan, Stetsonville, Wis.	(19)
John in Josephine Pintar, Burgettstown, Pa.	(20)	Mrs. M. Koshmerl, Monterey Park, Calif.	(17)
Frank in Mary Pangre, Anaconda, Mont.	(20)	A. Judnich, San Francisco, Calif.	(15)
Mr. in Mrs. Andrew Hochevar, Joliet, Ill.	(20)	Dr. John Ivsek, Rock Springs, Wyo.	(15)
Gabriel in Albion Benedict, Whiting, Ind.	(20)	Mr. in Mrs. John Stangar, Doylestown, O.	(15)
Frances Marolt, Cleveland, O.	(20)	A. Požun, Johnstown, Pa.	(15)
Agnes in Gizella Gaspar, Bridgeport, Conn.	(20)	Dr. Marija Pomagaj št. 174, Willard, Wis.	(15)
U. Kozarič, Ottawa, Ill.	(20)	Neimenovani, Bridgeville, Pa.	(15)
Družina John Gregorka, Waukegan, Ill.	(20)	Društvo Mater, Bridgeport, Conn.	(15)
Mr. in Mrs. Jos. Strubel, Detroit, Mich.	(20)	Frank Jalovec, Argo, Ill.	(15)
Družina J. Marn, Ely, Minn.	(20)	George Vukovich, Compton, Calif.	(15)
John Prisel, Cleveland, Ohio	(20)	Slov. Z. Zveza, Podr. št. 84, New York, N.Y.	(15)
Rev. V. Vodušek	(20)	Leo Zakrajšek, New York, N. Y.	(15)
J. Kacin, Cleveland, O.	(20)	Anton Zagorc, Wilkes Barre, Pa.	(15)
Michael Hochevar, Joliet, Ill.	(20)	Dr. sv. Družine, št. 136 KSKJ., Willard, Wis.	(15)
Frank Grill, Chicago, Ill.	(20)	Steve Zabcich, Chicago, Ill.	(15)
Veronika Rojko, Chicago, Ill.	(20)	A. Marinshek, Cleveland, O.	(15)
Dobrotnik, West Allis, Wis.	(20)	Družina Kness, Cleveland, O.	(15)
A. Korelc, Lemont, Ill.	(20)	Joseph Oblak, Chicago, Ill.	(15)
B. Malnar, Kansas City, Kans.	(20)	Frank in Julia Skuble, Argo, Ill.	(15)
M. Drchar, Kansas City, Kans.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Ferik, New York, N. Y.	(15)
		Ursula Crnkovic, New York, N. Y.	(15)

LEMONTSKA LESTVICA

Poročilo darov po svotah, kakor so bili nabrani po slovenskih farah in naselbinah do 10. maja l. 1939.

Fara sv. Stefana, Chicago, Ill.	\$2718.28	Fara v Pittsburghu, Penna.	68.00
Glavni odbor KSKJ., Joliet, Ill.	1000.00	Manjše naselbine v Ohio.	65.50
Fara sv. Cirila, New York, N.Y.	980.00	Naselbina v Strabane, Pa.	61.00
Manjše naselbine v Illinois.	948.75	Fara v Willardu, Wis.	55.00
Fara sv. Marije, Waukegan, Ill.	895.50	Fara v Soudan, Minn.	50.00
Manjše naselbine v Minnesoti.	614.00	Fara v Pueblo, Colo.	45.00
Fara sv. Jožefa, Joliet, Ill.	607.75	Manjše naselbine v Wisconsin.	41.00
Milwaukee, Wis.	371.50	Fara v Johnstownu, Penna.	41.00
Fara v San Francisco, Calif.	364.50	Fara v Hibbing, Minn.	37.50
Fara sv. Vida, Cleveland, Ohio.	351.00	Fara v Lorrainu, Ohio.	34.50
Manjše naselbine v Pennsylvaniji.	346.71	Naselbine v Kaliforniji.	34.50
Fara sv. Marije, Collinwood, Ohio.	318.30	Fara v La Sallu, Ill.	32.00
Fara sv. Križa, Bridgeport, Conn.	307.00	Fara v Bridgeville, Pa.	25.00
Fara sv. Janeza in sv. Trojice,		Fara v Chisholm, Minn.	20.60
Fara sv. Jurija, So. Chicago, Ill.	306.00	Naselbine v Washington.	19.75
Naselbina v Bridgeport, Ohio.	260.00	Fara v Calumet, Mich.	19.50
Glavni odbor Slov. Ženske Zveze,		Manjše naselbine v Missouri.	18.00
Chicago, Ill.	200.00	Naselbine v Kanadi.	17.50
Fara sv. Janeza, Detroit, Mich.	198.00	Naselbina v Bethlehem, Pa.	16.00
Naselbina v Argo, Illinois.	193.50	Fara v Forest City, Penna.	13.50
Fara sv. Lovrenca, Cleveland, O.	173.65	Manjše naselbine v New Jersey.	12.00
Fara v Duluthu, Minn.	162.00	Naselbine v Idaho.	10.00
Fara v Steeltonu, Penna.	157.50	Naselbine v Texasu.	10.00
Fara v Ely, Minnesota.	157.50	Fara v Denver, Colo.	10.00
Naselbina v Whiting, Ind.	130.00	Fara v West Allisu, Wis.	9.00
Manjše naselbine v Colorado.	120.20	Naselbine v West Virginia.	7.00
Fara v Indianapolis, Ind.	118.80	Fara v Gilbert, Minn.	6.85
Manjše naselbine v Kansas.	115.50	Naselbine v Utah.	5.50
Fara v Rock Springs, Wyo.	93.00	Naselbine v Oregonu.	5.00
Naselbine v Montani.	92.00	Fara v Tower, Minn.	5.00
Manjše naselbine v Michigan.	88.60	Manjše naselbine v New York.	5.00
Fara sv. Cirila, Sheboygan, Wis.	88.50	Fara v Leadville, Colo.	4.00
Fara sv. Kristine, Cleveland, O.	85.75	Naselbine v Arkansasu.	2.50
Fara v Eveleth, Minn.	77.50	Manjše naselbine v Indiana.	1.00
Fara v Kansas City, Kans.	72.00		
Fara v Barbertonu, Ohio.	69.05		
		SKUPAJ.	\$13,590.04

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

CALIFORNIA—

San Francisco—Po \$20: M. Lesiak, Mrs. Cesar, J. Ivanetich. — Po \$15: A. Judnich. — Po \$10: K. Sever, J. Stariha, B. Kramer. — Po \$5: J. Bartol, Miss M. Lesiak, M. Steblaj. — Po \$4: A. Golob, J. Judnich, M. Kambich, K. Lovrin. — Po \$3: M. Erdebar. — Po \$2: Mrs. Milas, M. Plut, K. Govednik, A. Marhovich, Mrs. Troje. — Po \$1.50: A. Skala. — Po \$1: Mrs. Bramsel, J. Kochevar, M. Ivec.

Santa Monica—Po \$1: F. Živec.

WYOMING—

Rock Springs—Po \$25: Rev. Albin Gnidovec. — Po

\$15: Dr. John Ivsek. — Po \$5: Mr. in Mrs. A. Koritnik, B. Notar. — Po \$3: N. N. — Po \$1: C. Koritnik, A. Koritnik, J. Tomsic, M. Lebar, J. Mrak Jr., J. Kržišnik.

KANSAS—

Kansas City—Po \$5: Rev. Daniel Gnidica, N. N. — Po \$2: K. Modrein.

MISSOURI—

Kansas City—Po \$5: M. Primozich.

St. Louis—Po \$10: Dr. Presv. Srca Jezusovega št. 70 KSKJ. — Po \$2: Mrs. Grabian. — Po \$1: A. Peters.

OHIO—

Blaine—Po \$1: F. Vovko.
 Bridgeport—Po \$260: Dr. sv. Barbare št. 23 KSKJ, in dr. sv. Ane št. 123 KSKJ.
 Cleveland—Po \$25: A. Grdina, J. Krizman. — Po \$10: M. Lautičar, St. Vitus Society No. 25 KSKJ. — Po \$5: A. Leskovec, M. Straus, M. Smrekar, F. Marolt. — Po \$3: Frances in John Sajm, Anton in Johanna Kristofelc. — Po \$2.50: J. Barlus. — Po \$2: Mr in Mrs. V. Gabrenya, K. Gliha, A. Kastelec. — Po \$1: J. Brodnik, J. Tomsich, F. Jeric, M. Vuk, R. Daničiči, F. Pozar, F. Jeran, J. Marinko.
 Doylestown—Po \$15: Mr. in Mrs. John Stangar. — Po \$1: F. Prostovic.
 Euclid—Po \$5: J. Hocevar. — Po \$1: R. Fifolt, F. Trpinc. — Po 50c: R. Kocjančič.
 Wickiffe—Po \$2: M. Stusek.

MINNESOTA—

Biwabik—Po \$2.50: J. Shiltz.
 Ely—Po \$10: M. Colarich. — Po \$5: M. Skolar, J. Otrin. — Po \$2: N. N., A. Urbas. — Po \$1: M. Koščak.
 Eveleth—Po \$10: Mr. in Mrs. Anton Nemgar. — Po \$5: Dr. Marija Pomagaj št. 164 KSKJ, M. Brodnik, Združenje Ameriških Slovenk št. 1. — Po \$1: J. Perme.
 Chisholm—Po \$5: N. N., Mr. in Mrs. F. Gauze. — Po \$2: A. Gerzina. — Po \$1: M. Knaus.
 Gilbert—Po \$1: Mr. in Mrs. Frank Ulčar, Po 35c: L. Čebul.
 Greaney—Po \$5: N. N.
 Hibbing—Po \$10: Mr. in Mrs. Zbačnik.
 Kitzville—Po 3: Slov. Žen. Zveza št. 52.
 Soudan—Po \$9: N. N. — Po \$5: N. N., T. Stepanič. — Po \$2: J. Ercul, G. Zupančič, A. Gornik. — Po \$1: M. Težak, J. Zavodnik, J. Brlula, L. Mesojeđen, J. Jopel, J. Zalar, A. Jopel, J. Jopel, J. Nemanich, F. Svaigar, M. Stepan, K. Klun, A. Zalar, A. Russ, T. Ercul, M. Skala, J. Skala, J. Gornik. — Po 50c: F. Vesel, J. Pavlic, A. Podržaj, M. Miklic, A. Gotling, J. Cvetan, F. Gornik, A. Zavodnik Jr., P. Jopel, R. Zidaršič. — Po 25c: J. Vesel, J. Dragovan, J. Brula Jr., M. Volda, M. Bajuk, A. Stepan, P. Urban, D. Tekaur.
 Sartell—Po \$2: A. Bernik. — Po \$1: Ant. Bernik, A. Rotar, K. English. — Po 50c: J. Rotar, A. Rotar Jr., M. Rosinger, R. Bernick.

PENNSYLVANIA—

Burgettstown—Po \$20: John in Josephine Pintar.
 Bessemer—Po \$1: F. Jevnikar, M. Šuklje. — Po 50c: G. Glasic, M. Hartman.
 Bethlehem—Po \$10: E. Robar. — Po \$5: Mr. in Mrs. J. Talian. — Po \$2: Mr. in Mrs. A. Markacs. — Po \$1: E. Kralj, Mrs. Donszez, L. Hajdinjak.
 Dunlo—Po \$5: J. Jernejčič.
 Enhaut—Po \$2.50: J. Zlogar, Ed. Zlogar. — Po \$1: Mr. Kajganic, M. Trasi, M. Kofalt, M. Butala. — Po 50c: J. Rozman.
 Forest City—Po \$1: A. Zidavi, M. Sredisek, F. Kavšek.
 Homer City—Po \$5: Dr. Marija Pomagaj št. 188 KSKJ, dr. sv. Frančiška št. 122 JSKJ. — Po \$2:

Mr. Farenchak. — Po \$1: Mrs. Farenchak, F. Gorichan, M. Gorichan, F. Kreso, P. Bekina.

Johnstown—Po \$15: A. Pozun. — Po \$2: Mr. in Mrs. J. Sindic. — Po \$1: M. Jarnevich. — Po 50c: F. Klucevsek.

Luzerne—Po 50c: F. Videgar. — Po 30c: M. Groschel. — Po 25c: R. Isolnik.

No. Braddock—Po \$5: Mr. in Mrs. Petelin.

Pittsburgh—Po \$10: J. Golobič, Slov. Žen. Zveza št. 77, F. Rogina. — Po \$5: J. Mravintz. — Po \$1: J. Krotec.

Cadonic.

Steelton—Po \$1: F. Težak, B. Skoda.

Strabane—Po \$61: Katoliška Društva v naselbini.

Wilkes Barre—Po \$1: S. Mihelich. — Po 50c: M. Krause. — Po 30c: M. Kurent. — Po 25c: M. Mosser. — Po 6c: C. Wanner. — Po 5c: T. Smid.

NEW YORK—

Brooklyn—Po 5: M. Jacigaj, M. Murnick, dr. Marija Pomagaj št. 184 KSKJ. — Po \$2: M. Ganzer, Mr. in Mrs. J. Kobilca. — Po 1: P. Maurin.

Middle Village—Po \$1: A. Schute.

New York City—Po \$1: J. Pavlic.

Richmondville—Po \$5: J. Radez.

NEW JERSEY—

Bloomfield—Po \$2: J. Jevnik.

Elizabeth—Po \$10: M. Kapsch.

WASHINGTON—

Valley—Po \$1: A. Justin, K. Strojan. — Po 50c: R. Burya. — Po 25c: M. Tomshe.

COLORADO—

Canon City—Po \$5: St. Anthony Society No. 180 KSKJ.

Denver—Po \$5: A. Domitrovich.

Pueblo—Po \$4: F. Holst. — Po \$2.50: C. Steblaj. — Po \$1: P. Kocevar.

Segundo—Po \$2: M. Slanovich. — Po \$1: M. Selak.

CANADA—

Trail—Po \$1: Mr. in Mrs. F. Balkovec.

Toronto—Po \$2.50: Mrs. P. Vipavec.

WEST VIRGINIA—

Charleston—Po \$2: J. Pavlin.

MONTANA—

Anaconda—Po \$20: Frank in Mary Pangre.

MICHIGAN—

Detroit—Po \$1: K. Butala.

Harrietta—Po \$1: J. Taucher, J. Smrekar. — Po 75c: D. Pastotnik, M. Badovinac. — Po 55c: J. Hafner. — Po 50c: T. Kerzich, M. Kruley, J. Okoren Sr., L. Kenich, A. Spobjar, T. Zakrajsek, J. Marjerle, R. Grahek, J. Stayer, J. Grahek. — Po 35c: J. Okoren Jr., F. Smrekar. — Po 25c: V. Okoren, J. Dusa, J. Lazar, J. Moore, M. Hermantz, J. Hamminga, M. Verbich, L. Stayer, J. Grahek, J. Marjerle. — Po 15c: F. Erzen. — Po 10c: F. Lipar, J. Lozar Sr.

Laurium—Po \$1: M. Stukel.

WISCONSIN—

Ashland—Po \$2: A. Oratch.

Milwaukee—Po \$50: N. N. — Po \$10: N. N., Mr. in Mrs. S. Mohorko. — Po \$5: A. Udovich.

Port Washington—Po \$2: A. Cainer, A. Wolovek, J.

NEKOLIKO O IZOBRAZBI

Matevž Leskovec.

Asar. — Po \$1.45: J. Bernik. — Po \$1: K. Krivitz.
— Po 50c: J. Krennc, C. Schonen, R. Kesner, A.
Begus, J. Rozbarnik. — Po 40c: M. Jost. — Po
30c: J. Trepl. — Po 25c: H. Gasar, F. Begus, M.
Janeshek, J. Port, E. Rosewitz. — Po 15c: A. Bar.
Sheboygan—Po \$10: M. Knaus.
Thiesville—Po \$1: A. Hudales.
Willard—Po \$15: Dr. Marija Pomagaj št. 174 KSKJ.

INDIANA—

Beech Grove—Po \$1: J. Sedej.
Indianapolis—Po \$10: Mr. in Mrs. F. Urajnar, J.
Gachnik. — Po \$6: Mr. in Mrs. M. Cesnik. — Po
\$5: F. Jurancic, I. Sinkovich, L. Fon, L. Banich,
M. Luzar. — Po \$2: Mr. in Mrs. J. Gerbeck, J.
Mrvar, F. Rosenstein, A. Koren, J. Strgar, M.
Mausler, A. Ule, F. Zore. — Po \$1: M. Kos, F. Fon,
R. Kodromac, F. Radez, K. Gerbeck, A. Berkops,
J. Dezelan, L. Komlanc, A. Bacher, F. Dezelan, M.
Turk, U. Zevnik, J. Moze, M. Dugar, J. Mevc, M.
Urajnar, J. Kronosek, J. Trante, F. Turk, M. Koc-
jan, A. Skoda, F. Zunk, C. Metelich, M. Strucel, R.
Luzar, L. Metelko, L. Stanich, J. Markis, C. Turk,
J. Perkon, A. Brodnik, M. Dreflak, A. Beranich.—
Po 75c: J. Miller. — Po 50c: R. Medvescek, A. Cen-
don, A. Jug, F. Payer, M. Sinkovic, M. Pampert,
J. Semenick, A. Travnar, A. Semenick, F. Sabotin,
A. Tomazetich, L. Procenar, J. Dezelan, F. Sebe-
nec, C. Stevens, F. Zontar, J. Lekse, J. Komljanc,
F. Bozich, M. Kanovsek, Mr. in Mrs. Hren, G. Lu-
zar, L. Loviscek, J. Lambert, A. Kos, F. Garbajs,
M. Wassel. — Po 30c: S. Barborich. — Po 25c: J.
Cimerman, M. Saligoy, J. Medle, Mary Sadar, M.
Rutar, L. Mauzer, F. Zeleznik, J. Barboric, F. Me-
dle, M. Peternel, A. Switser, J. Hren, M. Repse, M.
Dragan, M. Cocjancich, J. Radi, F. Schaffer.

ILLINOIS—

Argo—Po \$5: Mr. in Mrs. Anthony Jalovec.
Chicago—Po \$10: Mr. in Mrs. Joseph Strupek Jr.,
A. Koren. — Po \$5: A. Benčan, I. R., F. Starman,
Mrs. Loncar, F. Shonta, Mr. in Mrs. J. Zorko. —
Po \$4: L. Simonishek. — Po \$1: Mrs. Zver, J. Ko-
Koren, Mrs. Luzbi.
Joliet—Po \$25: F. Lubich. — Po \$5: J. Horvat. —
Po \$3: M. Gorsich. — Po \$1: P. Pudlek, J. Jan-
dura, A. Hucek, J. Ashenbrener. — Po 50c: F. Do-
linsek, B. Stahl, G. Dancisoh, S. Riba, A. Kozel, A.
Vanisko, F. Sodey, J. Buszek. — Po 25c: A. Van-
gor, A. Orak, G. Sichta.
Ottawa—Po \$10: Dr. sv. Terezije št. 17 DSD., U. Ko-
zarič.
Rockdale—Po \$1: A. Konda.
Panama—Po \$1: M. Umek.
So. Chicago—Po \$50: Pevsko dr. Zarja. — Po \$25:
St. Anna Ct. 1034 WCOF.
Stauton—Po \$2.50: K. Pristonec.
Waukegan—Po \$10: A. Varsek.

NEKOČ sem bral v stari knjigi, kako je bi-
lo v nekem kraju. Kmetje so zborovali
in se posvetovali, če bi si postavili hišo
za izobrazbo, to se pravi — šolo.

Nekateri so bili takoj za stvar in so rekli:
Le zidajmo!

Drugi so nasprotovali načrtu za šolo in so
dejali: Pojdite žabam gost! Kaj nam je treba
teh stroškov. Sama potrata. Ali nismo tudi mi
brez šole gor rasli, pa smo vendar dočakali lepo
starost? Ali smo kaj slabši ko tisti, ki okoli
mize sede in učenost na cente prodajajo? Pa
saj tako ne moremo vsi peresa v rokah držati,
nekaj nas mora biti za grunte, da se bo še nada-
lje krompir sadil in fižol natikal.

“Cepin potisni v roke fantinu in sekiro mu
nabrusi, to ga bo skozi življenje vodilo, ne pero
in papir!”

Tako je eden zaklical in podobno so rev-
skali drugi.

Vendar je zmagal šolski načrt in postavili
so novo poslopje. Prišel je učitelj in začel se
je reden pouk. Župan in učitelj sta vedela po-
stave in vsem naročila, da morajo otroke v šolo
pošiljati. Nekateri so to seveda radi storili,
drugi pa ne in ne. Saj so naprej povedali, da
ne bo šola imela nobene koristi. Hudi so bili na
župana in učitelja in so kleli oba.

“Kako, za prmej, da še svojega otroka ne
morem rabiti, kakor se meni prav zdi? To je pa
že od sile in ta črni naj postave pocitra.”

Tako in podobno so govorili. Župan je pa
pritiskal s postavo in zgodilo se je, da je otrok
delal doma pri krompirju, oče je pa v luknji se-
del, ker se je rajši dal sam zapreti kot da bi
otroka v šolo pošiljal.

Otroci so bili seveda tudi hudi na šolo, kon-
čno so pa ostali butci in niso vedeli, koliko je šti-
ri in pet. Oni, ki so radi v šolo hodili, so se pa
lepo učili in napredovali v izobrazbi. Potem so
začeli misliti še na drugačna izboljšanja na va-
si, posebno v gospodarskih rečeh.

Kmalu so si ustanovili majhno posojilnico.
Mislili so, da bo s tem marsikomu pomagano, ko
si bo lahko izposojal za potrebe na majhne obre-
sti. Stari nasprotniki izobrazbe in napredka
so bili spet skraja silno nasprotni.

BOG OBILNO
VSEM POVRNI!

“Zdaj nas bodo pa kar pohodili. Saj to so hoteli, ko so si izmislili šolo.”

Pa se niso dolgo upirali. Začeli so jemati denar na posodo in brez pravih računov gospodariti ž njim. Niso znali brati pravil in ne preračunati, kdaj je treba plačati obresti in kdaj kapital. Vse jim je šlo narobe in dolg se je večal od leta do leta. Nekateri kmet je šel na boben, pa ni samega sebe krivil, ampak tiste, ki so v šolo hodili . . .

Tako nekako je šla naprej tista povest. Prav pomenljiva se mi je zdela, zato sem si jo zapomnil in tukaj po vrhu povedal. Resnica je, če se človek zagriže v svoje zastarane nazore, da ga ne moreš izkopati iz njih, če mu še tako jasno pokažeš, da nima prav. Sam lahko vidi, da gre svet mimo njega naprej po poti napredka in izobrazbe, pa bo le trdil, da ni res in da ničesar ne vidi.

Še danes se dogaja, da pridem skupaj s človekom, ki mu ne moreš dopovedati, da ima pet prstov na roki, če poprej vsakega posebej ne potipa. Tem se mi zde podobni vsi tisti, ki pridem ž njimi v dotiko in jim omenim, da se v Lemontu zida nov samostan in novi prostori za šole, kjer se bodo slovenski fantje vzgajali za duhovniški poklic. Mislim si, da se bova z veseljem o tem pogovorila in se domenila o kakih pomoči temu lepemu podjetju, pa mi na primer tako zasoli:

“Kaj bo meni vsa ta reč koristila, saj ne pojdem v tiste šole. Prestar sem, da bi se učiti začel. To ni zame nobena koristna novica.”

Na to pa ne pomisli, da svet ne bo konca vzel zavoljo tega, če je on prestar. In tudi na to ne pomisli, da bo na primer čez sto let slišati in brati, kako je bil današnji svet nazadnjaški in ni nič skrbel za prihodnost. Prav tako se bere in govori danes o ljudeh, ki so pred sto leti živeli. Ali hočemo, da bodo naši nasledniki prav tako govorili o nas? Ali se nam dobro zdi, če mislimo na to, kako bodo nekoč govorili naši mladi, da nismo imeli nobenega smisla za kako skupnost in smo le vsak na svojo plat vlekli in le vsak na sebe mislili?

Vrzimo torej od sebe take sebične misli, stopimo skupaj in vsak po svoji najboljši moči pomagajmo. Čujemo, da se novo poslopje že gradi in da gre dobro izpod rok. Pa ne smemo misliti, da je s tem že vse opravljeno. Začetek

je narejen, hvala Bogu, in to ni majhna reč. Vendar bo še treba veliko pomagati, da bo začetek tudi srečno do konca prišel. Privoščimo mladim priliko, ki jo bodo imeli v Lemontu, da se res izobrazijo in postanejo koristni človeštvu.

Jaz si sam mislim, kako bi bil vesel, če bi znal vsaj pravilno pisati, da bi se ne lovil za te pike in vejice. Pa to je že res, da zame je prepozno, v mladosti pa nisem imel prilike. Zato pa mi niti na misel ne pride, da bi dejal: Kar meni ni bilo dano, naj pa še drugemu ne bo. Ravno nasprotno si mislim: Čeprav sem jaz bil brez šol, me pa le veselilo, ko vidim, da sedanji rod ni tako brez prilik za izobrazbo kot sem bil jaz in toliko drugih z menoj.

Tako naj reče vsak, ki to bere, in naj pošlje svoje srce in svoj prispevek v Lemont.

Primimo za krepko delo,
da nam bo srce veselo,
ko Lemont nam bo povedal,
da podjetje je uspelo!

SV. NEŽA

(Dalje s strani 14)

nil zame, me bodo na vse zgodaj postavili pred sodnika in ostro kaznovali. Ali niso to vesele novice, moja ljuba?” vpraša Neža in prime sestrično za roko. Potem pa ji navdušeno govori tako-le: “Glej, že ga vidim, po komur sem tako željno hrepenela, že imam, kar sem želela; že sem v nebesih združena z Njim, kogar sem iz vsega srca ljubila na zemlji. Ali ni lep, Fabiola? Lepši kot angeli, ki ga obdajajo. Kako mil je Njegov obraz, kako prijazno Njegovo smehljanje! In najljubeznivejša gospa z Njim, naša Kraljica in Gospa; kako prijazno mi miga, da naj pridem k njej! Že grem, že grem! — Izginili so, Fabiola, izginili; pa jutri zjutraj pridejo zopet, in potem se ne ločimo več!”

V Fabioli se je srce mogočno vzdigalo, nov duh jo je navdajal. Sama ni vedela, kaj je, pa zdeli so se ji nenavadni, nadnaravni občutki. Besede milosti še ni poznala; ali Neža je z veseljem zapazila, kaj se godi v njeni duši, in pristrčno je hvalila Boga za to. Prosila jo je, da jutri pride zopet k njej — zadnjič v življenju!

(Dalje.)

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

IZ ŽIVLJENJA KUPČEVALCA S SUŽNJI.

TISTO jutro je sonce kaj žalostno sijalo skozi zamrzla okna Tomove kočice. Tom in Kloa sta imela mnogo opraviti, toda vsak po svoje. Kloa si je snažila obleko s tako vnemo, da bi človek mislil, silno se ji mudi, gotovo se odpravlja na veselico. V resnici si je pa z delom le skušala odgnati tožne misli in omamiti srčno bridkost. Saj je vedela, da se bo morala sedaj toliko prej ločiti od moža, ker je Eli za pobegnila . . .

Tom je imel drugačno opravilo. Prebiral je sveto pismo in iskal v njem tolažbe za težko pot, ki mu jo bo kmalu nastopiti. Ker je bil namreč prodan in je to zvedel po strani, mu ni bilo treba več delati na posestvu. Tedaj je hotel porabiti kratki čas, ki ga je še imel, in si je skušal okrepčati srce ter se utrditi v stanovitnosti za težko nesrečo, ki ga je zadela. Silno ga je bolela misel, da bo moral zapustiti svoje drage, vendar se je vdal v voljo božjo in se tolažil z besedami:

Tebe molim, Oče mili,
v Tebe upam v vsaki sili.
Zvesti angelj, varuh moj,
vedno mi na strani stoj.

Ko se je sam notranje umiril, je skušal potolažiti tudi ženo, ki je včasih kar na glas tarnala in zdihovala. Zatrjeval ji je, da se bo Želbijevega gospa zavzela zanj in ga prej ali slej odkupila. Res je dobra gospa kmalu prišla na obisk.

“Tom, prišla sem, da . . .”

Dalje ni mogla. Čustva so je prevzela. Obraz si je pokrila z robcem in se predala jok. Šele po daljšem času je spet mogla spregovoriti.

“Ljubi Tom, ničesar ti ne morem dati, da bi ti olajšala bridko usodo. Denarja ne smeš imeti. To ti pa obetam pred svetim obličjem božjim, da te ne bom pozabila in te bom odku-

pila, kakor hitro si prihranim toliko denarja. Do tistega časa bodi pogumen in zaupaj v Boga.”

V tem hipu zavpijeta najstarejša Tomova sina, da Halej že prihaja. Res se takoj nato odpro vrata.

“Na noge, zamorski pes, hajdi z menoj!”

Tom je vstal krotko in voljno. Zadel si je skrinjo in odšel proti vozu, s katerim ga je čakal trgovec. Žena in otroci so ga spremljali z glasnim jokom. Ob vozu so ga čakali vsi sužnji, da bi se poslovili od njega.

Ko je bil Tom na vozu, ga je Halej vklenil v težke verige. Vsi navzoči so mrmrali nad to krutostjo. Želbijevega gospa je dejala Haleju:

“Gospod, ničesar se nimate bati. Taka previdnost je nepotrebna.”

“Tega nihče ne ve, gospa. Petsto dolarjev mi je že splavalo po vodi, še več izgubiti mi ne pripušča moje imetje.”

Po teh besedah je voz oddrdral. Tomu je bilo silno žal, da ni mogel še enkrat videti mladega Želbijevega Jurija in se posloviti od njega. Ta mladenič je spoštoval Toma kot svojega očeta. Vse dobre nauke, ki mu jih je dajal Tom, si je vtisnil globoko v srce in se tudi pridno ravnal po njih. Ko se je odpeljal Tom, je bil Jurij ravno po nekih opravkih v soseski in je bil prepričan, da se bo še pravočasno vrnil. Toda ko je videl, da je prišel prepozno, je hitro zajahal konja in hitel za vozom. Res jih je došel pri neki kovačnici, kjer se je Halej ustavil zavoljo popravila verig.

Milo je bilo videti, kako sta zdaj Tom in Jurij jemala slovo. Mladenič je ponovil materino obljubo, da bodo Toma kmalu odkupili, zraven je pa še dal Tomu za spomin srebrn dolar, ki je imel na sredi luknjo, da bi si ga Tom lahko obesil okoli vratu in ga tako skrnil pred požrešnim Halejem.

Tedaj sta Halej in Tom sama dalje potovala. Oba sta bila dolgo časa vtopljenata vsak v svoje misli, ki si niso bile prav nič podobne. Halej je na tihem računal, koliko utegne dobiti doli v južnih krajih za Toma in drugo človeško blago, ki si ga še nakupi. Tom je pa premišlje-

val besede svetega pisma: Nimamo tukaj ob-
stanka, ampak prihodnjega bivališča iščemo.

Čez nekaj časa je Halej vrgel vajeti Tomu,
češ naj sedaj on vozi, sam da bo pregledal čas-
nike, posebno njihove oglase. Halej je bil malo
šolan in branje mu ni šlo lahko. Tiskano besedo
je le tedaj razumel, če si jo je na glas prebral.
Zanimali so ga pa posebno oglasi glede sužnjev,
ki so bili v časniku na posebnem mestu natisnje-
ni. In Halej je bral:

“Iz Barnesa v Kentuki: Zamorski fant ušel.
Kdor ga vrne živega ali mrtvega, dobi 300 do-
larjev nagrade. — Iz Edwardsa: Suženj Dik in
sužnja Lucija pobegnila. Tudi sužnja Poli z
dvema otrokoma. Kdor jih vjame ali vsaj nji-
hove glave prinese, dobi 600 dolarjev . . .”

Haleju vse to ni nič dišalo. Ni utegnil lo-
viti ubeglih sužnjev, preveč je imel drugačnih
opravil. Bral je dalje:

“Prodaja sužnjev: Po sodnijskem odloku
bodo v torek 20. svečana v Williamstonu prodani
slededeči sužnji: Hagara, 60 let; Jon, 30 let;
Savel, 25 let, in Albert, 14 let. Prodani bodo
iz zapuščine rajnega Jožefa Blutforda.”

To je Haleja drugače spodbodlo. Obrnil se
je proti Tomu, ker ni imel drugega ob sebi, ter
začel brbljati:

“Tu pa že moram biti zraven. Saj si lahko
misliš, Tom, da se ne izplača samo tebe spravlja-
ti na prodaj v južne kraje. Preskrbeti si mo-
ram še nekoliko drugih. Zato se popeljeva na-
ravnost v Williamston. Tam stopim na trg, tebe
bom pa pustil tisti čas v suženjski ječi v mestu.”

Tom ni nič odgovoril. Napoved o ječi ga
je pa jako zbolela. Zakaj od nekaj je bil po-
nosen na to, da je veljal za zvestega in da so mu
zaupali. Halej mu je pa s to napovedjo vzel še
zadnjo reč, ki se je z njo postavljaj. Vendar se
ni pritožil in je šel takoj po prihodu v Williams-
ton molče in brez godrnjanja v napovedani
zapor.

Drugo jutro se je nabralo na trgu mnogo
prodajalcev in kupcev. Ti zadnji so pregledo-
vali in izbirali sužnje, postavljene v vrsto in na
ogled. Tudi tista Hagara je bila tam. Rekel
bi, da je bila starejša ko 60, pa to je storilo hudo
trpljenje, ki je bilo njen delež na svetu. Bila
je napol slepa in tudi nekoliko šepava. Poleg
nje je stal njen najmlajši sin Albert, živahen de-
ček 14 let. Samo ta ji je še ostal od vseh števil-

nih otrok, vse druge so ji bili že poprodali daleč
nekam na jug. Tedaj ni čudno, da je bila njena
edina misel in želja njen Albert. O, da bi vsaj
oba skupaj kupil kak človek in bi ne bila primo-
rana tudi Alberta zapustiti. Nekdo ji je dajal
upanje, da bo šlo po njenih željah, sama je pa
na glas hvalila svoje zmožnosti:

“Ne misliti, gospodje, da nisem za nobeno
rabo. Znam kuhati, prati, pomivati. Kdor me
kupi, bo videl, da znam biti koristna. Le povej-
te to vsem.”

Halej se je rinil skozi množico in si najprej
ogledal najstarejšega sužnja. Pretipal mu je
zobe ter mu zvijal roke in noge na vse plati, da
bi preskusil njegovo moč. Na enak način je
preskusil še več drugih, končno se je ustavil ob
Albertu in mu velel pokazati, kaj zmore. Ha-
gara se je brž oglasila:

“Midva bova skupaj prodana. Oba imava
isto prodajno številko. Močna sem še in dosti
lahko delam.”

“Le v kakšni plantaži bi delala”, jo zafrk-
ne Halej in pogleda drugam. Ni več se ni zme-
nil za starko. Bil je zadovoljen s svojim ogle-
dovanjem in je stopil k prodajalni mizi. Ondi
je obstal s smodko v ustih in čakal, kdaj se uteg-
ne pričeti prodajanje.

“Kaj mislite, gospod?” ga vpraša mož, ki
ga je videl izbirati.

“Mislim kupiti oba mlajša sužnja in onega
dečka.”

“Ampak mati in deček imata isto prodajno
številko.”

“Ze mogoče. Toda jaz starke ne kupim. Še
soli ni vredna, kar je dobi.”

“Ali je res nočete kupiti?”

“Še zastonj je ne vzamem. Napol slepa je,
napol hroma, zraven tega postaja otročja.”

“Če ji vzamejo zadnjega otroka, jo bodo
pripravili ob pamet.”

“Je vse mogoče.”

Prodaja se je pričela. Starka si je komaj
upala dihati od strahu. Nevedoma je pritiskala
Alberta k sebi in mu prigovarjala:

“Albert, trdno se me okleni, prav trdno.
Skupaj naju morajo prodati.”

“Oh, mati, bojim se, da se ne bo zgodilo.”

“Morajo, morajo. Brez tebe mi ne bo ži-
veti.”

Moški sužnji so bili kmalu prodani. Dva
je kupil Halej.

Prodajalec pokliče Alberta in ga potipa s kladivom po plečih:

“Hajdi, dečko, pokaži svojo gibčnost.”

Hagara zopet zaprosi:

“Ljubi gospod, prodajte naju skupaj. Saj nama je bilo tako obljubljeno.”

“Pusti fanta, baba. Ti prideš nazadnje na vrsto.”

Po teh besedah ji iztrga dečka iz objema in ga sili, naj skače. Nič se ni zmenil za njegove prošnje in materine solze. Deček je poskočil in vsem kupcem tako ugajal, da so drug čez drugega ponujali zanj lepe svote. Končno je le ostal Haleju.

“Kupite vendar tudi mene, ljubi gospod, kupite me zavoljo Kristusovih petih ran! Če ne, moram umreti.”

“Jaz pa rajši umrjem nego bi te kupil.”

Tudi nesrečna starka je bila kmalu prodana. Skoraj zastonj jo je kupil mož, ki ni bil slabega sreča. Tolažil jo je, kakor je vedel in znal. Odvedel jo je k Albertu, da bi se še enkrat poslovila mati in sin.

“Mati, zlata moja mati, potolažite se. Saj je tudi zame prav tako strašno, pa se moram premagati. Vi ste vsaj dobili dobrega gospodarja.”

“Mogoče je to res, vendar se pa moram ločiti od tebe, ljubi Albert. Poslednje moje dete si, zdaj moram pa še tebe zgubiti. Brez tebe mi ne bo mogoče živeti.”

“Dosti cvilenja in vpitja,” se je zadrhl Halej in pograbil dečka. Skupaj z ostalima dvema kupljenima sužnjema ga je odvedel v ječo. Vsem trem je uklenil roke in noge. —

Nekaj dni pozneje je že imel Halej vse svoje človeško blago na ladji, ki je vozila po reki Ohio proti Mississippiju. Med potjo je mislil kupiti še kaj več črncev, da bi mogel več blaga privedi na semenj v južnih krajih.

Ladja je brzo plavala po reki. Nosila je mnogo potnikov, ki so se veselili lepega vremena in si z raznimi zabavami krajšali čas. Tudi mornarji so bili prav dobre volje. Sužnji so pa bili v spodnjih prostorih zaprti poleg drugega blaga in prav nič veselja ni bilo med njimi. Zalostno so strmeli v tla in molčali.

Prej omenjeni 30 letni Jon se nagne k Tomu in mu položi vklenjene roke na kolena.

“Ženo imam, pa sirota še prav nič ne ve, da sem prodan.”

“Kje pa je nesrečnica?”

“Malo dalje od tu služi v gostilnici ob reki. Oh, da bi jo mogel vsaj še enkrat videti, preden umrjem.”

Tako in podobno je bilo tudi ostalim pri srcu. Vsak je mislil na svoje drage, ki jih je moral po sili zapustiti in se vdati v strašno usodo. Oni tam gori, ki so se zabavali v prostosti in svobodi, pač niso imeli pojma, kako bridke so take ločitve. Še zmenili se niso za uboge sužnje tam spodaj.

Deček, ki je stikal po ladji in zašel tudi v spodnje prostore, je pritekel materi povedat:

“Mama, na ladji je tudi mož, ki ima spodaj pet sužnjev, ki jih pelje prodajat.”

“Uboge stvari,” odgovarja mati.

“Kaj pa je?” vpraša druga gosposka ženska.

“Sužnje imamo na ladji in vklenjeni so. Sramota za našo domovino, da se smejo goditi take reči.”

“No, v nekem oziru res ni častna ta reč, ali v drugem oziru je pa spet prav. Sama sem bila v južnih krajih in sem videla, da je za sužnje bolje, kakor je. Ti ljudje niso zreli za svobodo.”

“Ža mogoče, da se temu ali onemu v sužnosti dobro godi. Nihče pa ne pomisli, da imajo ti ljudje tudi človeško srce. Nekaj strašnega je gledati, kako raztrgajo ti kupčevalci cele družine in jih na vse strani razkrope.”

“To je res hudo in usmiljenja vredno, pa to se menda redkokdaj pripeti.”

“In vendar se pogosto dogaja. Več let sem preživela v Kentukiju in Virginiji in sem videla toliko strašnih reči, da mi je krvavelo srce. Postavim, gospa, če bi vam vzeli vaša otroka in ju prodali bogvekam . . .?”

Malomarno je ona dejala:

“Mi ne moremo po svojih občutkih soditi, kako je ljudem te baže pri srcu.”

“Če tako govorite, si moram pač misliti, da ljudi te baže, kot pravite vi, kaj malo poznate. Med njimi sem se rodila in med njimi sem rasla. Lahko vas zagotovim, da čutijo enako nežno in globoko, morebiti še globlje in nežneje nego mi.”

“Tega si ne morem prav misliti,” je zazehala druga gospa in še enkrat ponovila, da črnici niso za svobodo rojeni.

Tu se vtakne v pogovor možak, ki je bil po podobi imeniten in učen človek.

“Gotovo je božja volja, da črni rod v sužnosti živi in trpi. Saj beremo v svetem pismu besede: Proklet bodi Kam in hlapec vseh hlapcev med svojimi brati.”

Pristopil je visok mož, ki je z vso resnobo zaprašal:

“Ali prav resno mislite, da se morajo tiste besede tako razumeti?”

“Prav nič drugače. Previdnosti božji je dopadlo, da je ta rod že pred mnogimi tisočletji v sužnost zavrгла, in mi se ne smemo pravdati ž njo.”

“Če je pa tako, potem moramo mi vsi brez izjeme s sužnji kupčevati, kajneda, gospod?”

S temi besedami se je oni resnobni mož obrnil k Haleju, ki je stal blizu z rokami v žepu in pazljivo poslušal pogovor. In je še dostavil:

“Voljo Previdnosti moramo spolnjevati, torej tudi črnice prodajati in kupovati, jih mučiti in preganjati, saj zato so ustvarjeni, ali ne? Kako se vam ta reč zdi?”

Halej ni prav razumel, da si ga hoče dolgin neprijazno privoščiti, pa je malomarno zamahnil:

“S takimi rečmi si nisem nikoli belil glave. Pa tudi nočem nič reči, ker sem premalo učen. S sužnji kupčujem, da si zaslužim vsakdanjega kruha. Vse drugo mi je deveta briga.”

Mlad mož, lep za oko, ki je doslej vse pogovore molče poslušal, je zdaj tehtno spregovoril:

“Je še druga beseda v svetem pismu. Kar želite, da bi ljudje vam storili, tudi vi njim storite. Mislim, da te besede spodbijejo one: Proklet bodi Kam . . .”

“Gotovo, gotovo,” mu je z veseljem pritegnil dolgin. (Dalje.)

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše “STAMPS”. Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$5: Mrs. Anžlovar. — Po \$2.50: T. Archul. — Po \$2: N. N., Hibbing. — Po \$1: N. N., New York, M. Sivic, F. Kožel, A. Sabernik. — Po \$1.50: Mrs. Balantich. — Po 50c: J. Bonceveh. — Po 25c: N. N., Gilbert.

ZA LUČKE PRI MARIJO POMAGAJ — Po \$5: J. Korian, L. Pirš, J. Adrojna, A. Gubanec, M. I., Clev., Mrs. M. Verzuh, M. Hrovat. — Po \$3.50: M. Škerjanc. — Po \$3: F. L. Gruden, T. Bevc. — Po \$2.50: Mrs. Anžlovar, K. Osterman. — Po \$1.50: A. Gregorich, J. Peternel, A. Nemgar. — Po \$1: F. Jeran, F. Gregorich, M. Stukel, J. Barles, K. Klemencich, G. Zeman, M. Selak, A. Križ, Mrs. Berdick, F. Ajster, M. Markovic, J. Jerman, Mrs. Zupan, A. Russ, Mrs. Sajovic, M. Stariha, M. Mrvar, J. Vidmar, J. Puhek, U. Bogolin, F. Zbačnik, M. Dragoman, M. Sviigel, F. Pajk, F. Živitz, F. Petrič, F. Pogačnik, L. Gregorcic, M. Perušek, C. Judnich, L. Mladich, Mrs. Anžlovar, C. Jeglič, Mrs. Vidmar, A. Kure, M. Šprajcar, M. Colarich, U. Kozarich, J. Smrekar, F. Fink, J. Gillach, J. Jernejcich, Mrs. Susman, J. Radež, N. N., New York, F. Kožel, M. Grum, M. Srediniček, J. Škufca, M. Bowhan, Mrs. Horzen, M. Brodnik, J. Volf, N. N., Clev., J. Vesel, M. Pust, Mrs. L. Skulj J. Smrekar, Mrs. F. Pantzar, N. N., Butte, M. Vidmar, M. J. Fraus, L. Umek, A. Mismash, R. Šteh, F. Živitz, A. Setničar, N. N., Pittsburgh, J. Oberstar, J. Petkovšek. — Po 75c: A. Kitzemiller. — Po 25c: L. Judnich, F. Jeran, A. Plemel, M. Kerč, A. Žagar, J. Viderjan, M. Slanovic, J. Erlach, I. Režek, A. Urbas, A. Hlade, J. Perhne, J. Progar, J. Vidergar, M. Dragoman, N. N. Gilbert, E. Ujcich, F. Bevc, M. Drčar, Mrs. Graff, N. N., New York, P. Kochevar, J. Bonceveh. — Po 25c: N. N. Gilbert, A. Zupancich, J. Barbuch, J. Praprotnik. — Po 25c: — M. Bizjak, A. Korelec. — Po 10c: Anna, Bara, Fany, Mary, John, Rudy, Elisabeth, Virginia, Joe in Mrs. Panion, Thony, Mary, Gladys in Anna Styduhar.

APOSTOLAT SV. FRANČISKA — Po \$10: H. Jurkovich, N. N., Eveleth, Minn., F. Kiber, J. Adamich, N. N., Eveleth, J. Adamic, John Adamich, Johana Adamich, M. Marincel, F. Adamich, E. Adamich, J. Marincel, L. Adamich, J. Novak, M. Novak, A. Kukman. — Po \$1: A. Plemel.

SVETE MASE: Po \$8: S. Martha. — Po \$7.50: M. M. Jerman. — Po \$5: M. Tomc, Mrs. Anžlovar, M. Kerč, F. Kovačič, Mr. in Mrs. Racich, M. Jamnik, I. Šinkovic, M. Stepan, A. Hribar, Cath. Gerbec, A. Lužar. — Po \$4: J. Moren, J. Skufca. — Po \$3: K. Maderčin, M. Sajovic. — Po \$2: F. Jeran, F. Gregorich, A. Mlakar, J. Bovitz, M. Gregorich, A. Žagar, N. N., Minn., V. Kalan, Mrs. Amlavar, M. Sivic, M. Tomsic, T. Bevc, V. Vuk, I. Pleše, J. Gruden, A. Setničar, Frances Lesar. — Po \$1.50: M. Svete. — Po \$1: Fr. Ulčar, J. Judnich, A. Jereb, M. Jarnevich, F. Zele, Mrs. Berdick, M. Hochevar, J. Fraus, J. Hochevar, Fr. Stupca, A. Nosse, M. Papesch, Mrs. Hegler, M. Janež, Mrs. Selak, V. Paulič, N. Koščak, Mrs. Arčul, Mrs. Osolnik, Mrs. Nahtigal, Gab. Drasler, Mrs. Laurich, J. Bambišek, J. J. McGraw, J. Umek, F. Zele, Mr. in Mrs. Puhek, A. Galecki, N. N., Waukegan, M. Cadonič, L. Gregorcich, M. Perušek, C. Judnich, F. Govže, K. Gliha, M. Kavansky, Mrs. Susman, Fr. Kovšek, M. Grum, P. Kočevar, M. Brodnik, G. Lah, Mrs. Brencich, J. Vesel, J. Dežman, J. Smrekar, M. Nemanich, A. Korelec, J. Piškur, R. Korn, M. Salatnik, Fr. Perme, N. N., Pueblo.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

BETHLEHEM, PA. — Piše Antonija Robar. Pošiljam ček za OSEM NOVIH naročnikov. Pošljite jim že majsko številko. Pisali ste mi, da lahko vzamem kaj za podplate, pa tega nisem storila. Naj bo v korist novega samostana. Saj mi je Marija že velikokrat pomagala v mojih stitak, posebno lani, ko sem bila močno bolna. Takrat sem se prav zaupno k njej obrnila in zgodilo se je, da sem kmalu mogla nazaj na delo v pralnico, kjer delam že 24 let. Potemtakm bo prav, če se tudi jaz vsaj nekoliko hvaležno skazem nebeški Materi. Želim Lemontu veliko uspeha in se hočem še potruditi za nove. Pozdrav.

LEMONT, ILL. — Piše upravnik. — Prosim našega Zapečkarja, da bi tudi meni dal malo prostora. Rad bi poročal o napredku, ki smo ga naredili pri upravi. Napredek se tiče naselbine v Bethlehemu, ki je dobila te dni novo zastopnico v osebi vrle Mrs. Robar. Z navdušenjem je ta žena sprejela zastopništvo in takoj dejansko pokazala, kaj lahko pričakujemo od nje. Že nam je poslala nekaj novih. Naj na tem mestu sprejmejo naš lep pozdrav ona in vsi njeni NOVI, kakor tudi vsi stari naročniki. Prepričani smo, da se pričinja sedaj novo življenje v Bethlehemu za list Ave Maria. Saj vemo, kako dobro ljudstvo je tam pri fari sv. Jožefa. Le tako naprej, da se bo o Bethlehemu še pogosto bralo v našem listu.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Andrej Tomec. — Kar iznenadi me je, ko gledam, kakšno zanimanje je med rojaki za zidanje v Lemontu. To zanimanje se kaže zlasti v darovih, ki prihajajo, kot vidim, kar v lepem in nepričakovanem številu. Iz tega sem začel sklepati, da ste zadel poseben primeren čas za to podjetje. Zdi se mi, da je kljub dolgotrajni in občutni krizi zdaj bolj primeren čas kot je bil kdaj poprej. Res so imeli pred krizo ljudje več denarja, toda najbrž manj srca in tudi manj razumevanja. Kajti za kaj takega ni edino obilica denarja potrebna, ampak še mnogo bolj dobra volja. Te je pa zdaj več kot kdaj poprej, zakaj med tem so ljudje

imeli priliko, da so ves položaj dobro proučili in ga sedaj popolnoma razumejo. Res jih je že mnogo pokazalo dobro voljo in so darovali v ta plemeniti namen. So pa še seveda tudi taki, ki jih nimate zapisane med dobrotniki. Pri tej priliki bi vam pa jaz rad nekaj na srce položil. Nikar ne mislite, da tistih, ki jih do sedaj ni, tudi nikoli ne bo. Jaz sam poznam nekatere, ki odlašajo samo zato, ker morajo odlašati. Prepričan sem pa, da je takih še mnogo po vsej Ameriki. Radi bi takoj dali, pa nimajo, zato čakajo boljše prilike. Pri tem pa jim tudi ni preveč hudo, ker dobro vejo, da boste v Lemontu pozneje še prav tako potrebovali pomoči kot je potrebuje sedaj. Torej vi zidarji tam v Lemontu, le brez skrbi računajte še na mnoge druge, ki bodo pozneje prišli s svojimi darovi, takih je še precej. In vi, ki ne morete sedaj dati, nič ne marajte in nič se ne bojte, da bi ne imeli prilike za svojo dobro voljo. Zavedajte se, da vaš dar ne bo nikoli prepozno prišel, pa naj tudi pride šele potem, ko bo nova stavba že pod streho. Glavno je, da se ne pozabi in da ostajajo zveze med Lemontom in narodom kar mogoče tesne. In te zveze se bodo odslej toliko bolj utrjevale, kolikor več bomo slišali o napredku našega Lemonta. To je moje mnenje. Gotovo mi bo vsakdo pritrnil, kdor ima le količkaj dobre volje. Bog živi!

LEMONT, ILL. — Piše upravnik. — Poleg naše nove zastopnice v Bethlehemu zasluži to pot veliko pohvalo tudi naš vrli zastopnik v Indianapolisu, Mr. Urajnar. Z njim vred zasluži pohvalo tudi njegova naselbina, Indianapolis. Kakor vidite na drugem mestu, je ta mož nabral zopet lepo število novih naročnikov, stare pa drži pri dobri volji večinoma od prvega do zadnjega, da mu o prvi priliki ponove naročnino. Čast in priznanje, Mr. Urajnar! Hvala za ves trud in dobro delo v prid našega lista.

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Sporočam žalostno novico, da nas je zapustila dolgoletna zvesta naročnica Johana Adamch. Zaspala je v Gospodu 14. aprila, lepo priprav-

ljena na smrt. Bolehala je že delj časa, ležala pa samo tri tedne. Zadnja bolezen je bila take vrste, da žena ni mogla prejeti sv. obhajila. Je pa zato poprej dokler je mogla, skoraj vsak dan prišla k angelski mizi. S tem je pokazala svoje prepričanje, da ni zadosti, če človek zednje dni preživi za Boga. Saj ne vemo ne ure ne dneva, kdaj bomo poklicani na odgovor. Naj še omenim, da je lepo po krščansko vzgojila enajst otrok. Zaslužila je torej ime MATI. Skozi zadnjih 16 let je bila vdova. V starem kraju ji še živi mati, pa še drugi sorodniki tu v Ameriki in v domovini. Vsem naj bo izrečeno naše sožalje, blago rajnico pa priporočamo v pobožno molitev. Nam pa Bog daj, da bi nekoč tudi tako lepo umrli kot je ona.

CHICAGO, ILL. — Piše urednik. — Tisti ženi iz Colorade, ki se pritožuje, da je bil v majniški številki okrajšan njen dopis, moram povedati, da je urednik edini sodnik, kaj spada v list in kaj ne. To naj vzamejo na znanje še drugi, ki se tudi od časa do časa kaj potožijo. Vsak, ki piše, misli, da je njegov dopis najbolj važen in vse druge v senco postavi. Toda ne pozabite, da je dopisnik vedno en sam, bralcev pa na tisoče. In med bralci je včasih toliko misli, kolikor glav. Urednik vsaj približno ve, kako bodo ljudje sodili o tem ali onem dopisu, zato mora gledati na to, da je večina zadovoljna z listom, čeprav se eden ali drug nad urednikom pokrega. Tako je bilo od začetka sveta in bo ostalo zdaj in na vekomaj amen. Vsak urednik je važen takih reči in gleda nanje tako kakor berač na mraz. Pa brez zamere!

ST. GEORGE, ONT. — Piše Mrs. Baligač. — Zopet naj se malo oglasim. Tu na farmah imamo dela na izobilje. Toda mrzlo vreme nas je malo zamudilo. Nikakor ni hotelo postati toplo. Majnik nam je vendar prinesel pravo spomlad in zdaj moramo toliko bolj hiteti z delom. Naj tudi povem, da smo spet imeli v Hamiltonu slovenskega duhovnika, ki je imel za nas kratek misijon. Vsi udeleženci so polni hvale o častitem misijonarju, Rev. Vodušku. Tak misijon je za nas res pravi praznik, zakaj že 10 let smo tu na farmah, pa tako oddaljeni od cerkve, da ne moremo vsako nedeljo k maši. Mnogi drugi bi pa tako lahko šli, pa odlašajo in zavlačujejo. Zato se prav lepo zahvaljujemo g. misijonarju za spodbudne besede in vse navdušenje, ki so nam ga dali. Bog daj, da bi zopet

kdaj prišli med nas. Ni mi pa tako všeč, da je tudi majniška številka prišla brez Mlade Slovenije v Kanadi. (Žal, tudi junijska, ker ni drugega dopisa ko od Vas, pripominja urednik.) Premalo pišemo v ta kotiček. Bral bi pa vsak rad, saj vem, da brž vsak pogleda, če je kaj iz Kanade. Naj bi na primer Mrs. Mulec iz Beamsvilla kaj popisala, kako se ji dopade farmarsko življenje. In zakaj je šla Regina iz Toronta na štrajk? Mene sprašuje, zakaj nisem nič pisala zadnje čase. Če že hoče vedeti, naj ji kar tukaj povem, da smo dobili pri naši družini novega člana v mladinski oddelek. To je zadosti vzroka zame, da sem molčala. Zato bom pa znanprej bolj redna, čeprav nimam novic. Saj si lahko mislite, kakšne novice se dogode po naših farmah. Vi tam po mestih bi pa lahko vse drugače pisali, pa ste menda malo leni, kajne, Mrs. Vinčec? Seveda, brala sem, kako ti je dobro. Imaš kuharja, ti pa samo nadzoruješ. Ali se ne bojiš, da te bom zavidala? Vseeno prav lep pozdrav Tebi in vsem drugim.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Math Tekavec. — Sporočam na kratko, da se je naša slovenska Zveza društev Najsv. Imena zavzela, da priredi enkrat v poletju — dne 20. avgusta — katoliški shod s sodelovanjem vseh štirih slovenskih župnij v Clevelandu. Prireditev se bo vršila zunaj v naravi in bo združena s piknikom v prid Lemontu za novo poslopje. Upajmo, da uspeh ne bo izostal. Naj še omenim, da bomo na dan, ko se bo zaključil mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani, člani prejeli sveto obhajilo vsak v svoji domači cerkvi. Poleg tega smo tudi nekaj nabrali, da pošljemo odboru kongresa v Ljubljani za kritje stroškov. Na'jlepše pozdrave vsem!

KAJ PRAVITE?

Vprašajo nas, če bi mogli potom novega Koledarja poslati pozdrave dragim v staro domovino. Javljamo, da to lahko storite v obliki oglasa. Sporočite nam, komu sporočate pozdrave ali čestitke. Pa pošljite nam tudi natančen naslov dočitega. Mi bomo natisnili v Koledar Vaše pozdrave in tistemu tudi poslali Koledar. To Vas bo stalo DVA DOLARJA, katera nam pošljite obenem z besedilom pozdrava ali čestitke. Tako Vam potem ne bo treba posebej naročiti Koledarja za svojce v starem kraju, ker ga bomo itak takoj poslali. Kaj pravite?—Uprava Ave Maria.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Aleksander Urankar.

Kljukasti križ čez Prago.

V senci kljukastega križa se je porodil na Češkem tudi strah, ali bo Hitler v svojih novih protektoratih tudi čez Kristusov križ udaril, kot je udaril po križu v Nemčiji in Avstriji.

Govoril je češki narodnjak na radiu oni dan: Kristusov križ je moral že mnogokdaj s stolpov in javnih poslopij, toda je vedno zopet našel dostojno mesto. V kolikor večji sramoti je moral v kot, s toliko večjo slavo je prišel nazaj na odlično mesto.

Zanimiva beseda Jana Masaryka.

Jan Masaryk, sin prvega češkega predsednika, je z žalostjo poudarjal na dan okupacije svoje domovine v svojem radijskem govoru iz Chicago:

Prišel bo dan, ko bo tudi tiran moje domovine dobil svoje. Dežela Husa in sv. Venceslava bo zopet vstala. Dežela takih mož, kot sta ta dva velika Čeha, bo zopet zapela pesem vstajenja.

Jan je sin znanega framasona, ki je s svojimi knjigami in predavanji in svojim delom mnogo pripomogel, da je pretežni del Češke v rokah framasonstva in v žrelu verske brezbriznosti. Menda tudi ni drugačen ta njegov sinko. Toda v uri sile se pa le spomni svetnika, ki je toliko storil za katoliško češko in krščansko umevanje življenja. Da ga družijo z Husom, nam kaže, da mu ni toliko do krščanskega Venceslava, patrona češke in čeških katoličanov, samo iz političnih ozirrov se sklicuje nanj.

Naj bi Čehi v svojem Venceslavu spet zagledali zgled lepega in pravega življenja, življenja po normah božje volje, ne po diktatu prostozidarskih lož in versko skrahiranih profesorjev.

Grb novega papeža.

Isti dan, ko je odmeval glas ogorčenja po vsem svetu nad zavzetjem Češke, je sveti Oče Pij dvanajsti oznanil svetu, da v svoj grb spre-

jema simbol miru: golobčka z oljično vejico. Tako bo tudi novi papež po zgledu predhodnika glasnik miru in človečanske zastopnosti. Da bi le njegov glas ne ostal glas vpijočega v puščavi. Danes je svet prava puščava, kjer ni nobenih obrežij lepe medsebojnosti in prijateljstva, kjer ni hladne studenčnice Kristusove zapovedi: ljubi bližnjega. Je le pekoče sonce sovraštva in sebičnosti. Zelo trdo in glasno bo moral sveti Oče povzdigniti glas, da ga bo slišal svet. Bodimo mi katoličani povečevalni zvočniki tega glasu miru po vseh kotih sveta! Prenašajmo glas svojega pastirja s tem, da bomo vsaj mi sprejeli to blagovest miru in ljubezni. Vsak, kdor z zgledom kaže, da je Jezusov pristaš, z zgledom zastopnosti in bratstva, vrši apostolstvo evangelija. To hoče povedati novi grb svetega Očeta. Samo v tem našem ljubezni polnem življenju bo dobil ta grb tudi praktično veljavo za človeštvo.

Napoleon — Hitler.

Z Napoleonom, korporalom osemnajstega stoletja, radi primerjamo Hitlerja, korporala in vodnika nemškega.

Napoleonu ni uspelo, da bi ugnal tedanjega svetega Očeta in kardinale in Cerkev, dasi jih je preganjal, uklepal in metal v ječe. Še celo svetega Očeta je interniral. Tako tudi Hitlerju ne bo uspelo, da bi nad Cerkvijo triumfiral.

Napoleona je papež vrgel iz cerkve, ekskomuniciral ga je. Napoleon se je smejal, češ, radi tvojega prekletstva mojim vojakom ne bodo padale puške iz rok. Tudi pokojni sveti Oče je nameraval Hitlerja ekskomunicirati, toda ga menda še vrednega ni spoznal te zadnje kazni. Menda bi se bil Hitler tudi smejal taki kazni kot se je Napoleon.

Napoleonovih vojakom so kmalu začele padati puške iz rok. V ruski zimi mu je armada zmrznila. Zmrznila je v Rusiji tudi njegova slava. Tako bo tudi Hitlerju slava zmrznila, če ne bo bolj proučaval zgodovine in izkustev, ki so jih imeli razni verski preganjanci. Pravijo, da je Hitler vnet učenec zgodovine, v tej točki se je pa še malo naučil.

Med dičnimi imeni najdičnejše.

Če bi hotel zbrati vse psovke, ki jih hitlerjansko časopisje nadeva katoliškemu duhovništvu, bi mogel zbrati besed in imen za cel slovar.

“Najdičnejše” ime za katoliškega duhovnika je psovka, ki jo zadnji čas uporablja časopisje nemškega nazijanstva:

Duhovništvo je “jegulja in kača brez hrbtenice”.

Zgled nemški mladini.

Hitlerja postavljajo mladini za zgled, kako vzorno in trezno živeti. Mož ne pije, ne kadi, je vegetarijanec, to se pravi: ne uživa mesa. Tudi se ne meni za nežni spol.

Prav ascetična figura. “Ascetičen” je beseda, ki jo navadno rabimo v pomenu zatajevanja in odpovedi.

Tak je Hitler. Vse dobro. Ob češki okupaciji so pisali listi, da je bila prva Hitlerjeva skrb, da je vzel 80 milijonov denarja iz češke banke. Denar, ki so ga češki ljudje prištedili in hranili za težke ure pomanjkanja.

Ali je tudi to ascetično? Posnemanja vredno? Ravno mi je pripovedoval duhovnik, kako delajo Nemci s tujim denarjem. Poslal je bil sto dolarjev za maše nekemu dunajskemu duhovniku. Med časom, ko je svota prišla na Dunaj, je duhovnik umrl, denar je prišel nazaj, ker niso hoteli izplačati svote v registriranih markah, od svote je manjkalo pet dolarjev. Teh pet dolarjev si je vzela nemška banka za “stroške”.

Hijene v človeški podobi.

Hijena je pustinska žival, ki se od mrhovine živi, med krvoločnimi in krvoželjnimi najbolj krviželjna zverina.

Kako drugače moreš imenovati ljudi, ki so jih razkrinkali zadnje dni v Ameriki. Kovali so si denar iz Hitlerjevske proti-židovske gonje.

Razpošiljali so po vsej Ameriki knjižice, ki so kričale o židovski nevarnosti. Knjižice so oznanjevale o novi akciji v Ameriki, ki bo naperjena predvsem proti Judom. Tudi v Ameriki jim baje glave preveč rasejo. Treba bo seveda tej akciji najmanj pol milijona dolarjev, da more pokazati uspehov. V knjižicah ti akcionisti prosijo za denar in podporo.

Obenem je bilo razposlanih po ameriških domovih pol milijona pamfletov, ki govore o težki nezgodi Judov in barbarizmu fašistov in nazijcev. Takoj treba pomagati. V New Yorku je družba, ki pobira denar v ta namen. Vsaj pol

milijona dolarjev bodo rabili, da morejo pokazati uspehov pri svoji propagandi.

Državna preiskava je našla, da so obojni pamfleti nastopili svojo pot v svet iz hiše z istim naslovom. Podel človek se je hotel okoristiti na dvojen način, po za in proti židovski propagandi. Imel je celo družbo v službi. Ne hijene, krvosesi so taki ljudje, ki se hočejo preživljati ob krvi drugih.

Coughlinovi sovražniki.

Vozil sem se na neki vzhodni železnici in se zapletel v razgovor z episkopalcem, ki je hvalil katoliško cerkev na vse pretege. Vse najlepše besede je rabil, da je dal duška svoji spoštljivosti napram katoličanom. Le eno je obžaloval, da v vseh vrstah katoličanov ne moreš najti človeka, ki bi ustrelil Coughlina, detroitskega govornika na radiju.

Podla propalica, ki dela nečast katoliški Cerkvi, sramoto vsem članom katoliške denominacije itd. Godljal je pol ure in samo godljo izlival na ime detroitskega pridigarja.

Po pol ure sem prišel do besede. Skromno sem ga vprašal: kaj ga je vendar nagnilo, da ima toliko gnjeva v srcu za duhovnika iz Detroita, ki je toliko dobrega storil ljudem. Katera pridiga ali govor sta ga vrgla na plat Coughlinovih sovražnikov?

“Jaz sploh ne bi hotel nikdar slišati te izdajice Cerkve in ljudstva. Nikdar ga sploh slišal nisem.”

Nikdar ni slišal Fr. Coughlina, pa je toliko vedel povedati čez njega. Koliko je takih tudi v naših vrstah, ki še nikdar niso brali enega članka izpod Coughlinovega peresa ali poslušali en odstavek iz njegovega nedeljskega govora, pa bodo več vedeli o Coughlinu in njegovem delu, bodo kritizirali, da se kar kadi od njih, ne da bi hoteli posvetiti le eno minuto treznemu študiju o Coughlinu in njegovih socialnih načelih.

Komunizem — sad židovstva?

Kakor Coughlin poudarja, je komunizem porojen v zibelki židovstva, hrani ga židovstvo in z židovstvom bo komunizem šel.

Pred kratkim je neki drugi duhovnik dokazal, da med vsemi komunisti voditelji ni deset procentov Judov, med pristaši komunizma pa ne 25 procentov židovskega pokoljenja.

“Preradi istovetimo židovstvo, ki je internacionalno usmerjeno, s komunizmom, ki je tudi v tem internacionalen, da hoče združiti proletarijat in podžgati mednarodno revolucijo.

Boljševizem ni sad židovstva, dasi mu je žid Lenin s Trockijem zibelko zibal. Komunizem je stara rana na telesu človeštva, ki se bo vselej pokazala, kjer se socialna krivica razpase. Pokazala se je najbolj na telesu ruskega naroda, kjer je bilo največ krivic doprinešenih z ozirom na socialno življenje. Poleg tega je ruski narod vedno bil vaju komunalnega, združnega življenja. Zato mu je dišal nauk boljševiških prevratnikov. Saj danes mu že preseda.”

Tako ta duhovnik. Bo menda res, da ne moremo rdeče kuge zgolj židovskemu hrbtu npriti. Saj kdor je pravoveren žid, komunist biti ne more. Komunizem zanika vse, kar je božjega. Pravoverno židovstvo pa še vedno prisega na izročilo izvoljenega naroda.

Cerkev in židovstvo.

“Ozri se slednjič na sinove onega rodu, ki je bil tako dolgo izvoljeni narod.” Tako moli Cerkev v svoji molitvi za splošne potrebe Cerkev. Veje iz te molitve lepa ljubezen tudi do Židov, ki so redkokedaj imeli besedo za katoličanstvo.

V uri svoje preizkušnje so spoznali Židje, da imajo v katoliški Cerkvi velikega zagovornika svojih pravic, pa tudi najboljšega pomočnika. Drugi prijatelji židovstva so se poskrili, ta prezirani prijatelj Judov, naša Cerkev, se je pa šele sedaj pokazala. V uri potrebe se pokaže prijatelj.

Med židovskimi pregnanci tudi — katoličani.

Najbolj žalostno je pri židovski gonji to, da nobena konverzija h katoliški cerkvi ne šteje, zato je med premnogimi židovskimi pribežniki tudi precej katoličanov.

Saj je še pravim katoličanom prevelika težava dokazati, da niso judovskega pokoljenja. Pišejo nam duhovniki iz Slovenije, koliko dela jim narede nemške oblasti, ki zahtevajo od svojih in naših ljudi, da se izkažejo kot arijce, pripadnike čistega evropskega plemena. Skoraj bo najbolje, da si vsak svojo krstno knjigo vzame pod pazduho in z njo hodi vsepovsod, da se izog-

ne sitnostim. To bi bila identifikacijska karta, ki je tudi nazijci ne bi mogli spregledati.

Anekdota o papežu Piju enajstem.

Med anekdotami, ki krožijo sedaj po svetu o pokojnem papežu, je ena, pristno ameriška. Iz leta 1928 je, ko je katoličan Smith kandidiral za predsednika Združenih držav. Bigoti so takrat na vse načine delali, da ja ne bi katoličan prišel do predsedniškega stolčka. Konec bi bil Amerike, ker ima sveti Oče v Rimu baje že izkopan tunel pod atlanskim morjem, da bi jo takoj lahko primahal v Združene države in jih zasedel. Anekdota je le-ta, porodila se je seveda v teh bigotskih vrstah.

Smith je propadel. Prvi telegram iz Združenih držav od premaganega kandidata je bil naslovljen v Rim na papeža. Glasil se je kabel: “Pij, razpokaj! Ne bo nič! — Al Smith.”

Neverjetno dejstvo utemeljuje le-ta zgodbica. Da je mogoča tudi v deželi svobode najhujša hujskarija. Pisec teh vrstic se spominja volilnega časopisa v Penna. Našel ga je sam na porču nekega župnišča. Z debelimi črkami je naznanjal časopis ameriškemu svetu, kaka nevarnost se mu bliža s Smithom: Katoličani bodo prišli v Belo Hišo. To so tisti ljudje, ki pri svojih ceremonijah otroke žro.

Leta 1928 se je to godilo. Ne v letu 19 ali 28 po Kristusovi smrti.

Katoliška akcija.

Lepo je opredelil neki irski policaj katoliško akcijo. Dejal je na neki konferenci katoliških delavcev na jugu, da katoliška akcija nič drugega ne pomeni, kakor pomeni beseda Ircev “Mac”, s katero pozdravljajo vsakega mimoidočega avtomobilista — znanca ali sopolicaja. Pomeni jim pa ta beseda po črkah M—a—c— “Make America Catholic”. Napravi, da bo Amerika katoliška. Ali ni to izvirna prisposoba?

Napravi, da bo Amerika katoliška! Dvajset milijonov nas je ameriških katoličanov. Kako bi bil vsak vojskovodja vesel, če bi imel dvajsetmilijonsko armado. Kako moralno moč bi imela taka armada, če bi vsak njen član bil pravi katoličan, ki bi svetu pokazal moč Kristusovih naukov, žepoto Kristusovega evangelija in vpliv Kristusove ljubezni ter milosti njegovih zakramentov.

“Radodarnost in velikodušnost”.

Amerika, ki ima toliko spoštovanja in pri-
skutnega proslavljanja filmskih igralk in igral-
cev iz Hollywooda, ima spet lep zgled v njih.

Pred tedni so se vsi igralci ogrevali, da bi
zbrali veliko svoto denarja, s katero bi lahko
oskrbeli uboge španske otroke. Kakor hitro so
zvedeli, da je zmaga Francova, so ukinili kolek-
to. Ko je Španijo vladala komunistična sodr-
ga, so bili takoj voljni žrtvovati, ko je krščan-
stvo spet vzelo vajeti v roke, so se pa skesali.
Radodarnost in velikodušnost, ki ne pozna “se-
bičnosti”.

Detroitškemu gromovniku treba čestitati.

V eni zadnjih številk tednika “Social Ju-
stice” apelira Coughlin na vse vzgojitelje in na
novo ustanovljeno ligo za čiščenje časopisja in
listov, naj vendar tudi povzdigne glas proti ne-
sravnemu razodevanju morale naših igralcev
in igralk. Kakor hitro se ta ali oni igralec raz-
poroči, dnevno časopisje takoj zatrobi v svet z
veliko pozavno o vseh najskritejših potankostih
njihovih ljubezenskih afer.

Potem pa še učimo mladino, naj se ogreva
za visoke vzore krščanskih mož in žena in jim
povejmo, kako svet je zakon, če na drugi strani
to židovsko časopisje tepta najsvetejšo ustanovo
krščanskega doma in družinskega življenja.

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj,
sv. Jožefu in škofu Baragi za dobljeno zdravje.
Priloženo dar \$10.00 za novo semenišče.

Margaret Kapsch.

Dragi Striček:—

To je prvokrat, da pišem pismo Tebi. Kako se kaj
imaš? Jaz se imam prav dobro. Jaz sem v osmem razredu
šole sv. Stefana. Imam prav dobro sestro učiteljico.
Prav rada hodim v šolo. Kmalu bomo imeli šolski piknik.
Tudi Tebe povabim dragi Striček. Zdaj pa končam. Ne
zameri, da malo pišem, ker tudi bolj malo slovensko znam.
Pozdrav.

Anna Kaiser, Chicago, Ill.

Dragi Striček:—

Jaz sem velikokrat brala Vaš kotichek. Tudi pisala
sem že dostikrat v list Ave Maria, pa vselej po angleško,
po slovensko pa še ne. Zdaj sem poskusila tudi po slo-
vensko napisati. Upam, da bo dobro. Če bo dobro, bom
drugič več napisala. Naša učiteljica je sestra Filomena.
To je dosti za zdaj. Pozdrav. Vaša prijateljica

Marie Ovnik, Chicago, Ill.

Dragi Striček:—

Jaz bom graduirala v nedeljo 11. junija. Tisti dan
bom dobila diplomu. Drugi dan bo igra. Vsa Chicaga je
povabljen. Več pa ne morem pisati, me že glava boli.
Helen Smid.

Dragi Striček:—

Prav vesela sem, da znam par besed po slovensko na-
pisati. Zato tudi pišem to pismo našemu Stričku. V šoli
se učimo veliko lepih slovenskih pesmic. Posebno sedaj za
majnik, ko imamo vsak večer šmarnice. Jaz sem tudi v
osmem razredu in bom kmalu graduirala. Pozdrav.

Vaša prijateljica Mary Kregul.

LEP ZGLED

Pošiljam \$50 za dosmrtno naročnino. Prav
rada toliko plačam. Seveda bom- pa še vseeno
plačevala letno naročnino, dokler bom mogla.
S spoštovanjem.

Filipa Zagar, Brooklyn.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Zopet se oglašá Francka iz Morgantowna. Zdaj Vam bom povedala, kako sem bila pred kratkim vesela. Četrtega majnika je bil moje matere petdeseti rojstni dan. Pa je prišla k nam na obisk moja teta ali moje matere sestra. Prišla je iz Pennsylvanije. Z mojo materjo se nista videli do tistega dne že 26 let. To je bilo takrat veselja pri nas. In še nekaj bi rada napisala. Ko bi Vi, Striček, prišli k nam na farmo sedaj, ko je vse lepo zeleno v pomladnem času, bi Vam jaz pomagala zapeti tišto lepo pesem:

Marija majnika,
prosi za nas Boga,
da raj nebeški
kdaj nam da.

Zdaj pa Vam in vsem bralcem prav lep pozdrav. Vaša Francka.

Draga Francka:—

Tista novica o Tvoji teti, da se z materjo nista videli 26 let, se pa res čudno bere. Saj iz Pennsylvanije v Indiano vendar ni tako strašno daleč. Pa mora že biti res, kar pišeš. Če bo v starem kraju kdo bral Tvoje pisemce, se bo še posebno čudil. Veš, tam nekateri ljudje mislijo, da je Amerika tako velika kot kake pol Gorenjske v starem kraju. Ko sem jaz odhajal v Ameriko, so mi nekateri rekli: Pozdravite našega Janeza. Drugi so pa naročali: Povejte naši Micki, naj pride kaj domov pogledat. Ko sem pa vprašal, kje živita Janez in Micka, so me debelo pogledali in zamahnili z roko, češ: Oba sta v Ameriki, ali ne greste tudi vi tja? No torej, da le pridete čez lužo, jih boste že kje srečali. Jaz siromak že dolgo dolgo hodim po Ameriki, pa še nisem nikjer srečal ne Micke ne Janeza. Sam Bog ve, v katerem koncu Amerike tičita. Tam v starem kraju se pa kregajo nad menoj, da nisem pozdravil Janeza in Micke tudi ne povabil domov. Pa si pomagaj. Če bodo tisti ljudje sedaj brali Tvoje pismo, se bodo gotovo popraskali za ušesi in rekli: Glejte si no, tista Amerika mora pa biti res dolga vas. Saj se še dve rodni sestri nista videli 26 let. Nič čudnega torej ni, če stari Striček še ni srečal Micke in Janeza. Zdaj bo najbolje, da se ne bomo nič več kregali nad njim. Vidiš, tako bodo rekli in vse bo odpuščeno. Zasluga pa gre Tebi, ker si tako zanimivo pismo poslala. Bog Te živi, Francka, pa prav tako Tvojo mamo in teto.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Najprvo Vas lepo pozdravljam v svojem imenu, pa tudi v imenu vseh deklic iz "Ave Maria Club". Zraven po-

žiljam pisemce iz starega kraja. Prav lepo Vas prosim, da ga natisnete v Vašem koticu. Poslale so mi ga učenke 4. razreda meščanske šole pri uršulinkah v Škofji Loki. Za drugi mesec bom pa že spet sama kaj več napisala. Zdaj nimam časa, ker se bliža konec šole in je veliko dela. Bila sem namreč bolna in sem veliko zamudila v šoli. Zdaj moram toliko bolj hiteti, da vse zamujeno poravnam. Z Bogom, dragi Striček.

Vaša Vikica iz Newburga.

Draga Vikica:—

Nič nisem vedel, da si bila bolna. Pa se mi kar dobro zdi, da nisem vedel, ker sem zdaj lahko toliko bolj vesel, ko pišeš, da si spet zdrava. Mislim, da ni bilo kaj hudega, samo malo prehlajena si morala biti. Torej nisi bila nič žalostno, ko Striček ni poslal rož in tolažbe? Vsaj mislim, da je bilo tako. Pa zdaj je že tako prepozno, da bi ugibal, kako je bilo s Teboj. Glavno je, da si spet zdrava in lahko spet delaš šolske naloge. Čestitam! Posebno pa še čestitam, ko vidim, da si še vedno tako navdušena za mlade Slovence in Slovenke v starem kraju. Ti si boš pridobila velikih zaslug za zблиžanje med mladimi tukaj in v domovini. Škoda, da nimamo nekaj ducatov takih Vikic kot si Ti. Radoveden sem, če se tudi vse Tvoje prijateljice iz "Ave Maria Club" tako zanimajo za stari kraj in si dopisujejo z mladimi od tam? Naj se še same kaj oglašijo in poročajo v Stričkov kotic, saj zdaj bodo kmalu vse imele počitnice in bo dosti časa za pisanje. Kajne, deklice? Pismo iz starega kraja je pa res zanimivo in mora takoj tukaj biti natisnjeno. Prav lep pozdrav od mene tja v Cleveland in potem še daleč čez morja in gore prav tja do Škofje Loke.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Pozdravljamo Te kot dobrega strička naših ljubih sestric v Ameriki. Skoraj se Ti ne upamo pisati, ker nas ne poznaš in me Tebe ne. Toda ker si striček naših sestric Slovenk, si tudi naš striček. Ta misel nam daje pogum. Po Tebi pišemo našim sestricam in Te prosimo, da bodi tudi naš Striček.

Danes vas vse vabimo na kongres Kristusa Kralja. Saj veste, da ga bomo imeli v Ljubljani čez nekaj mesecev. Rade bi zapisale: Pridite, da skupaj počastimo božjega Odrešenika, ki je Kralj nas vseh. Pa si ne upamo tako zapisati. Predaleč ste in ne morete kar tako čez lužo. Eno pa lahko naredite: Molite z nami, da bo kongres imel velik uspeh in da bi veliko pomagal k temu, da bi Kristus Kralj zavladal po vsem svetu. Kristus Kralj je najmočnejša vez, ki veže vas in nas. Pa tudi Marija nas druží v eno družino. Ve sestrice, ste njeni otroci, me tukaj pa tudi. O, častimo in ljubimo jo vsi prav iskreno.

Striček, Tebe bi pa zelo rade videle in slišale, da bi vedele, kakšen si. Škoda, da še nimamo vizofona. Pa ne vem, če smemo biti šaljive. Ko prvič pišemo, je gotovo bolj prav, da smo pametne, drugače boš rekel, da smo prismojene Gorenjke, ki se samo narčujemo. Zato bomo za enkrat končale in želimo potom Stričkovega koticčka seči v roke vsem našim sestricam v Ameriki. Bog vas živi, naše sestrice Slovenke!

Vaše sestrice v Škofji Loki.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Father,

Thanks for the beautiful card and Easter greetings! How we awaited that greatest day of the year—Easter Sunday—and it has already passed. But the memory of the Passion and Death, and Resurrection of Christ will still remain in our hearts. The Resurrection Mass in our church was at 4:30 A. M. (I was also present). A beautiful scene it was! . . . The priest and the choir intoned the "Alleluia" three times, while Christ was rising from the tomb in to which He was laid on Good Friday. This scene took place at St. Joseph's altar. A procession of young children and altar boys followed. About ten girls, dressed in angel gowns (wings also) proceeded the priest carrying the Monstrance in which was the Sacred Host, and strewed the petals of flowers along the aisles. The altars were beautifully decked with Easter lilies and roses.

If you happen to drop in the early part of next week, we'll take you to see our operetta. (Sorry, I don't think I'll get the chance of visiting you this summer).

I certainly do enjoy reading Kate's interesting letters. I have another pen pal from Minnesota. She's from St. Joseph's.

On the twelfth of April we pretty near had a blizzard. The papers stated that it was the coldest day we had since sometime in the 1800's. Now we're back to the usual April weather—rain. I wish you could see Jeepers and Creepers. They're the ping and green chicks, about two weeks old. They sound more like canaries than chicks.

As other things do, so must this letter come to an end; so goodbye, from

Your Junior Friend,

Josephine Lekan (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

Well! I'm back again in the dear corner with a few lines to let you know that I'm still here (are you glad?) You certainly had a Mail Bag full last month. The letter seem to be getting more interesting and I also noticed a few Newburghers. They awoke finally and decided to write to you, but I don't think there are enough of them as yet, do you Juniors' Friend?

I want to tell you how much I enjoy reading the continued story: "The Apostle of the Chippewas." It is very interesting and I think it was very thoughtful of you to have it printed for us in our corner.

I read your letter also! What's the idea of talking, even thinking, of electing a new Juniors' Friend????? Why, we don't think anyone could take your place. You're just what we want! What would we do if another is elected? And by the way, how about visiting

the Juniors in Newburgh too. Think it over. (Send a notice before you come so I'll know you're here).

I didn't spend the Easter holidays so happily, either. There I was, sick in bed during all of Holy Week. I missed all the services, too. Just my tough luck! I hoped you and all the Juniors had a Happier Easter. (Did you?)

March 28, 29, 30 we had a retreat at school. Our retreat master was the Rev. J. F. Gallagher. These three days we had no classes. We attended Mass at 8:30, had conferences at 9, 11 and 2 which lasted for 30 minutes each; said the Beads at 10:15 and Way of the Cross at 1:00. Then we had Benediction of the Blessed Sacrament at 3:30 and spiritual reading and any prayers of our own during the remaining periods. I also remembered you during the retreat. (Thank you, Vickie!)

I haven't much more to say. I believe I said too much already, so I'll close with a cheery Adios till—? May God bless you and all the Juniors!

Sincerely,

Vickie Hovevar (Cleveland)

Dear Father,

This is the 2nd time I am writing to you and I am very glad. I am in the seventh grade at St. Stephen's School. Everything is very nice in our school and Church. We have a very nice Sister-Teacher and nice Fathers too. I like them all. I like to go to St. Anthony devotions. We must go to devotions on Sundays but I did not go because I went to Lemont and went to church there.

Your friend,

William Toplak (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the Juniors' Corner. I go to St. Cyril and Methodius School in Lakewood. I am in the fourth grade. My teacher's name is Sr. M. Florian and I am nine year old. I enjoy reading the Juniors' Corner. I think it is very interesting.

Your new member,

Dolores Cercek (Cleveland)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the J. F. I am in the 7th Grade of St. Stephen's. I like to study history best of all. I will write about my dog.

My dog's name is Snooper. He has curly hair and his eyes are blue. He likes me and my mother best of all. Whenever I come home he jumps on me. Would you like to know why I named him Snooper? Here's why. The first day we got him, he sniffed and snooped all over the house.

A Jr. Friend,

Frank Turner (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is the first time that I am writing to the Ave Maria's Juniors' Corner. I am 14 years old. I am in the second term and attend St. Barbara's High School.

I enjoy reading the Juniors' Corner and find it very interesting. Enclosed you will find my entry for the contest.

Your new friend,

Marie Schutte (Middle Village, N. Y.)

Dear Rev. Father,

I guess it's about time you heard from me. The last time I wrote, I was in the 5th grade. By this time you must have forgotten all about me. Maybe, by describing myself you might get a vivid remembrance of me.

I'm -13 years of age and am in the 7th grade. I have ash-brown hair, a light complexion and blue eyes.

I go to St. Stephen's School. Our Sister's name is Sr. Ewalda. I like her very much. Our subjects aren't very hard, so I don't mind going to school. We had a radio program for Religion in our class-room. We intend to have another one after Easter. That's about all I have to say right now but I'll write more next time. Until then I remain,

Your friend,

Grace Mutz (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to you. I am in the fifth grade at St. Joseph's School in Joliet. My teacher is Sr. M. Thea. I enjoy reading the A. M. very much. I will write more in the next letter.

Your new friend,

Dolores Konte (Lockport, Ill.)

Dear Juniors' Friend,

I am trying again for a prize. I missed last time but I hope to redeem myself. I haven't much to write now. So, I'll close saying "Goodbye" to all the Juniors and their Friend.

Your friend,

Jerome Malaker (Olyphant, Pa.)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to the A. M. so I believe an introduction is necessary. My name is Sophie Ivansek. At present I am attending St. Vitus' School and am in the 8th grade. I like it very much and my teacher Sr. M. Philotea. I have to close now, but I hope to write to you again. Good-bye, and best wishes to all.

Your friend,

Sophie Ivansek (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

I just came from the post office and what did I find in my box? The Ave Maria, of course. I think and hope that these jumbles are correct. This time I'll get the contest answers in, in a hurry. So here they are on the other sheet.

Your friend,

Angela Marolt (Gilbert, Minn.)

Dear Friend,

We have a swell time in school. We have lots of fun outside. We play handball, skating, and marbles. Mr. Racic teaches us singing every Tuesday. The concert was a success. Sometimes it is warm, then again cold.

I go swimming every Saturday at Union League Boys' Club.

Your friend,

Anthony Zokal (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the Juniors' Corner. I attend St. Brigid's School and am in the eighth grade. My teacher's name is Sr. M. Augustine. I am 13 years old.

I enjoy reading the Juniors' Corner because it is very interesting. Enclosed you will find my entry for the contest.

Your new friend,

Josephine Schneller (Brooklyn)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to the A. M. I am 12 years old and in the sixth grade. I go to St. Joseph's Catholic School. We all enjoy reading the A. M. My mother just started taking the A. M. in January. I am entering this month's contest. I hope that I may win. I'll have to close now, but I will write again.

Your new friend,

Therese Metesh (Joliet)

Dear Juniors' Friend,

It has been quite a while since I wrote to you. That is why this letter will be long. I have seen a drama, which I am going to tell you about. It is called: "The Seal of Confession." People from our parish took part.

A custodian who was very greedy for money, went so far as to murder a parishioner. When the woman's brother found out that she was not at home, he notified the police and soon started an investigation. They found that his sister had been killed outside the parish house. All the evidence that was found seemed to be accusing the priest of the murder.

After the priest had been condemned and was sent to jail for many years. Finally the custodian gave himself up. The priest was released and his parishioners were overwhelmed with joy at having him amongst them again.

On March 24, we had a movie in Church after services. It was a movie of St. Bernadette Soubirous, showing the mystery of Lourdes. It was very much enjoyed by the people. As one would leave the church, they would see tears in the eyes of all who attended the movie. I think the people will never forget the vision that St. Bernadette saw.

I wish you and all the Juniors a happy May,

Josephine Lindic, (Cleveland)

Dear Rev. Father,

Hello! to all the readers of the A. M. I hope that you are all in perfect health. The last time when I wrote to the A. M. and did not see my letter in the Juniors' Corner, I became discouraged. Last time I wrote a story but this time it is a letter. I am in the 8th grade and go to St. Stephen's School. Well, I think I will close my letter now. The answers to the contest of last month are on the next side of this paper.

Your friend,

Frances Kozel (Chicago)

Dear Father,

I am writing a few words to you. It is a little poem.

I sent a letter once before and it was in the papers. The poem is

He sailed the sea so rough and wavey—Don Winslow of our new navy. Before he sailed the seas he met—a girl named Mersadies.

He didn't need a typewriter named Remington, he took along a man named Pennington.

Your friend,

Ed. Simonic (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

To begin the letter I will first start with myself. My name is Christina Veselich and I go to Holy Family teacher's name is Sr. M. Lavaslava. Our pastor's name is School. I am 13 years old and in the seventh grade. Our pastor is Father Daniel Gnidica, O. S. B.

In the 7th grade there are eleven boys and twelve girls. This is about all I have to say. I will write again soon. Here are some riddles: What has eyes and can't see? (A screen). What has ears but can't hear? (A Corn).

Yours truly,

Christina Veselich (Kansas City, Kan.)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing you a letter. I go to Walsen School and am in the seventh grade. I have two teachers: Miss Williams and Mr. Anderson. I like school very much.

My grandmother gets the A. M. My sister and I both read the Juniors' Corner every month. I wish you and all the Juniors a happy month of May.

Your Friend,

Gladys Styduhar, (Walsenburg, Colo.)

Dear Father,

I am writing to you again. We have started the Eucharistic League in our school and I am in the 3rd degree.

Here are a few riddles: What must you add to 9 to make it 6? Ans.: S, for ix with s is six. Another riddle: Y Y u r, y y u b, I e u r y y for me. Answer: Too wise you are, two wise you be: I see you are too wise for me. Why is "I" the luckiest of all vowels? Because it is in the center of "bliss," while "e" is in "hell" and all the rest are in purgatory. If I were in the sun and U out of it, what would sun become? Ans.: Sin.

God bless all of you!

Your Junior Friend,

Virginia, Ambrose (Joliet)

Dear Rev. Father,

I think it is about time to write you a letter. I am sending in the answers for the contest too. I go to St. Stephen's School. My Sister's name is, Sr. M. Ewalda. She is good to us. I am 12 years old and in the 7th grade. We get the A. M. ever since it started. I enjoy reading it. I saw so many letters in the A. M. that I thought I should write also.

Your new Friend,

Theresa Haidinjak (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

In Sheboygan the robins are here already. It's just like spring. It's nice here lately. I hope Lemonts' weather is better than here. Two more weeks and then June will be here.

How are you Father? We would like to have you come here to Sheboygan. We would like to see you once. We enjoy reading the A. M. very much. I like to read the stories and letters.

Sincerely yours,

Betty Jane Horzen (Sheboygan)

Dear Rev. Father,

Many thanks for writing to me. I'm sorry to say that we are not related to Josephine Ancel but we could become pen pals. My brother came home on a visit from St. Joseph's College, Collegeville, Ind. He had a lot to tell of the campus, the beautiful birds and the animals which are about the school.

Our parish is making a park of its own. It sure will be a wonderful park. It will also have a play ground. It's located on the North end of the St. Joseph's new cemetery. We are going to get a second assistant pastor in the near future. That'll make three priests in our parish and we'll have six masses on Sundays.

I hope some day you'll play hookey and come to our school. I know the children will be glad to see you. You would be able to play ball, listen to the band, and also see our parish park. (I heard the band at the concert. Swell music. Ask Marie Nasenbeny, J. F.) Wouldn't it be fun if you would come! You would be on my team. Ha Ha! In case you don't know which school I'm speaking of, I'll tell you. It's St. Joseph's school located on N. Scott St.

Your Junior friend,

Anna Ancel (Joliet)

Dear Father,

This is my first letter to the Ave Maria. I am 12 years old and in the eighth grade. I go to Holy Family School. To show you how much I like the Juniors' Corner I will enter the contest. I must close now until the next time.

Your new friend,

Wilma Simonich (Kansas City, Kan.)

Dear Rev. Father,

I am sending you this letter to let you know that I have not forgotten you. Spring is here, but not in Joliet. So far it has been cold, except for a few warm days. Enclosed you will find my entry for this contest, and a poem which I dedicate to the Junior Friends' Mothers. Best wishes, from

Marie Nasenbeny (Joliet)

(P. S. Too bad the poem came too late for the May A. M. It will be in the Almanac, Marie.)

Dear Rev. Father,

This is the first time I'm writing to you. I am in the 7th grade. My Sister's name is Sr. M. Ewalda. I will tell a story about a little girl, Nancy Brown.

Once upon a time there lived a girl called Nancy. She always liked to play store. One day she was playing with her twin brother Billy. They had all kinds of things. Billy was always playing with matches. Nancy told him: "Don't play with matches!" But Billy did not obey. Then it happened! He set the house on fire. The twins ran next door to call the firemen but it was too late. The house burned down. However, they got a new house and Billy never played with matches anymore.

Your friend, **Mary Ferenchak** (Chicago)

Dear Junior Friend,

As I was coming down our hill from a good game of baseball, I remembered that I owed you a letter. It's a funny place to get an idea, but, you see, I just happened to look in your direction.

Well, now that Easter is over, I'm looking forward to June. Why? It means vacation. Isn't it funny the way the youth of today only thinks of free days? We just can't help it. For, just as fast as those free days come, they also pass. Well, I can hardly wait.

On Easter morning we listened to the Mass, said by His Holiness, Pope Pius XII. At first we just heard some noise caused by the ocean waves, but gradually the noise subsided. The music was beautiful, especially the Papal March.

We received the Pope's blessing and all in all, we had a nice Easter. Since time doesn't permit me to write more, I'll close.

Best regards,

Rose Cimperman (Mt. Assisi)

Dear Rev. Father,

How are you getting along? Fine, I hope. I am enclosing the answers to the contest. If I don't win you're life won't be worth 2 cents. I wrote this letter April 1st (April fool's day, ha!)

Well, so long, I'll write some other time.

Yours in Mary,

Rose Zerdin (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

To begin the letter I will first start with myself. My name is Christine Adams and I go to Holy Name school. I am in the 7th grade and am 12 years old.

Our teacher's name is Sr. M. Lavaslava. There are eleven boys and twelve girls. Oh, I forgot to tell in the beginning that this is the first time I wrote to you. I haven't much more to write. May I ask: Why does a chicken cross the road? Ans.: To get on the other side. What month do the ladies talk the least? Ans.: February.

Good-bye everyone,

Christine Adams, (Kan. City, Kan.)

Dear Rev. Father,

Last time I wrote about Ljubjana. This time I shall write about Zagreb, the second largest city in Yugoslavia (185,000 population). The cultural, economic and political capitol of Croatia.

Though it has grown considerably since Croatia became a part of the Yugoslav state, it's general character is still Austro-Hungarian. It is as nice and civilized a town as any of its size in Southeastern Europe. It is well laid out with numerous parks, fine public buildings and paved streets, and is kept superlatively clean. It's history goes beyond the eleventh century. For long periods it was the cultural and political center of Croatia. Some of the most glorious, as well as the most tragic events in Croatian history occurred there. Like Ljubljana, a few hours away, Zagreb is soaked in culture. The oldest printshops in the Northern Balkans are in Zagreb. One of the earliest music societies in Europe was organized there. The town has the best university, the largest library, the foremost art academy and the best operas in Southeastern Europe. It also has the finest ethnographic museum in the world. We

spent three days in Zagreb. And one more thing that I almost forgot to mention. The Cathedral of St. Stephen in Zagreb is one of the best in Gothic architecture and the tallest building in Zagreb.

When one looks out of his hotel window near the Zagreb market square early in the morning, he would see Croatian peasants in clean, colorful costumes, coming to sell fruit, vegetables, needleware and clothes. The market is lively with city people and peasants. Pigeons are constantly flying around. Houses are decorated with statues of Saints, Kings and great men.

Next time I shall write about Trieste, a city in Italy.

Your devoted friend,

Julius Sustaric (Brooklyn)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the J. C. I go to Holy Family School. I am in the seventh grade and am eleven years old. There are twenty-three children in the seventh grade and about one hundred and twenty-five in the whole school. My teacher's name is Sister M. Lavoslava.

At present our pastor is Rev. Daniel Gnidica, O.S.B. He is very good and kind. Enclosed is the contest I wish to enter. And now, I'll say, good-bye!

Your new friend,

Therese Martincic (Kansas City, Kan.)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

On His Way to the Indians

Father Baraga spent a whole month on the ocean. During the stormy voyage he was often seasick. When they reached New York he rested for a few days before continuing his journey to Cincinnati. In this city, i.e. New York, there were one hundred and sixty churches and only four were Catholic.

After five days in the big city Father Baraga went to Philadelphia, where he preached his first sermon on American soil, in German. After he had visited the Archbishop of Baltimore, he started by stage coach for Cincinnati. He narrowly escaped serious injury and possible death when the horses became frightened and ran away. Luckily for the riders, the coach was empty at the time of the accident, since Father Baraga and his fellow passengers were warming themselves and resting at an inn. The horses were killed; the coach, turning over into a ditch, was wrecked. Thus, at the very beginning of his trip into the wilds of America, God protected him and saved him for the special service he was to perform.

(Continued next month)

THE MONTH OF JUNE

A whole month is set aside in honor of the Sacred Heart of Jesus. Not just one day, as we have during the other months of the year. And why not? The Sacred Heart has loved us and loves us very much. And It asks so little in return: that we go to Communion on the First Friday of the month and offer that Holy Communion in reparation for the insults which sinners throw at It.

During June we should receive Holy Communion as often as possible, attend Holy Mass and pay Jesus a visit

at least daily. All this will endear us to the Sacred Heart. Children were the first ones to start special devotions to the Sacred Heart during June. In a convent school in France, 1833 the pupils asked the good Sisters if they could pray a whole month to the Sacred Heart just like they prayed a whole month to the Blessed Virgin. The Sisters asked Archbishop de Quelen of Paris and he gave permission.

The children started it, the children should continue this devotion to the Sacred Heart during the month of June.

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST:
FRANK KRAJEC (JOHNSTOWN, PA.)

Dear Juniors' Friend,

Don't look so surprised that at long last Johnstown (the flood city) came out of its hiding place on the map.

This is my first letter and so I wish to introduce myself. I am 15 years old and in the 9th grade. I go to St. Theresa's Church and am proud because the Church is beautiful and is situated on a hill. We also have a nice grotto outside, near the church. Sometimes the services are held at the grotto when the weather permits. In the summer, when we have processions on Corpus Christi, the people all march just as they do in Europe. It is very nice. I am a server and go to serve at regular intervals. Now that school will soon be over, I will serve every day. Our priests' names are: Father Thomas and Father Pius.

A week ago the month of May began. It is the month dedicated to our Bl. Mother. In most places it is the custom of crowning the Bl. Virgin at this time. We are also going to have that ceremony. I know it will be nice, especially because it is in honor of the Bl. Virgin Mary.

Before closing, I wish to express my wishes to all mothers and to my mother that they may be remembered throughout the year, as they were remembered on Mother's Day. May God bless you all!

Your friend,

Frank Krajec.

JUNE CONTEST OF A JUMBLED FLOWER, by JOSEPHINE LEKAN

The names of the different parts of a flower are all jumbled up. e. g. "ssalep" would be "sepals" and so on.

SSalep, lxyca, stalep, localor, nastem, tamelifn, rathen, lponel, lipsti gastmi, lyets, vryao, srup, nrowc, carten.

CONTEST FOR JUNE

Just fill in the names of the cities, states or countries, which are missing in the following sentences:

1. The famous Eiffel Tower is in -----.
2. Fairs are being held in the two following cities of the U. S.: ----- and -----.
3. The United States is in the ----- continent.
4. The Civil War which has ended this year was fought in -----.
5. In ----- is located the Holy See.
6. The smallest State in the U. S., as regards size is -----.

7. ----- is the country with the greatest fleet of war ships.

8. Most of the streets in ----- are canals.

9. The famous Boulder Dam is located in the State of -----.

10. The canal which separates North and South America flows thru -----.

11. A small country almost entirely surrounded by countains is -----.

12. Vienna is a city in -----.

Dear Juniors,

Just a word before I give up the ghost. School is almost over. I congratulate all the Juniors who will graduate this year. I wish I could attend the graduation exercises of each and every one. Anyway, good luck fellows and girls! . . . Go to High School—to a Catholic one if you possibly can afford it. You will never regret the training and education you will receive in High School.

Wow! No contest last month! I knew you would be too busy with exams so I didn't want to bother you with contests. The June Contest of a Jumbled Flower was sent in by Josephine Lekan of Cleveland. Thank you Josie! Everyone will find it easy—maybe with the help of a dictionary or gardener. Read Vicky Hovecar's letter of this issue. I've postponed my "giving up the ghost." Marie Nasenbeny, with help from her mother, cornered me in Joliet. I saw her playing in the band and was planning how I could tease her in the next letter, but now . . . Adios!

The old Juniors' Friend.

GENEREROUS SOULS

who feel themselves called to the religious life but still desiring to feel at home working with their own, for the glory of God and salvation of souls may write for information to:

Sister Provincial, Mt. Assisi Convent,
Lemont, Illinois

It will be a hot day in January when you see

- A shee from the bed of a river.
- A toe from the foot of a hill.
- A wink from the eye of a needle.
- A feather from the wing of an army.
- A hair from the head of a hammer.
- A bite from the tooth of a saw.

A TOAST

Grand—were the moments spent with thee;
Remembered—wilt thou ever be.
Always with a cheerful smile,
Dids't thou show us, life's worth while.
Using eight years as thy time,
Added knowledge and friendships fine.
Till, now at length—when we must part;
Instead of joy, we've downcast hearts.
Of all the dear treasures we may possess,
No one will replace our dear Alma Maters.

He: Can you name five days of the week without naming Monday, Tuesday and Wednesday?

She: Easy. Today, yesterday, day-before-yesterday, tomorrow, and day-after-tomorrow.

PROSIM POJASNILA

IKAR ne mislite, da hočem nagajati, ko pošiljam sledeče vprašanje. Gre mi zares. Na materni dan je bila nekje pridiga, ki je tudi zadela tiste starše, ki se branijo otrok. Iz cerkve grede je pa dejala neka ženska: Rada bi vedela, kako si mislijo duhovniki ta svet. Kako bi neki bilo, če bi bil ves svet katoliški in bi se vsi ljudje zares ravnali po naukih Cerkve. Moj živ dan, je dejala, potem bi pa res bilo toliko ljudi v par sto letih, da bi drug drugega spodrivali. Potem sem sama o tem premišljevala, pa nisem prav vedela, kaj bi odgovorila ženski. Ali bi hoteli odgovor kar v listu objaviti?"

Če bi bil svet zares ves katoliški in če bi se vsi ljudje ravnali po naukih Cerkve, potem se ne bi ravnali po njenih naukih samo tisti, ki so si izvolili zakonski stan, ampak tudi vsi drugi. In če bi naraslo število ljudi na svetu, ker bi ne bilo več protinaravne porodne kontrole med oženjenimi ljudmi, potem bi vsi ljudje skrbeli za vse ljudi in bi ne bilo na svetu ne prevelikih bogatinov in tudi ne velikih revežev. Ker bi potem ne bilo izkoriščevalcev, bi vsi imeli dosti dela in tudi jela. Zakaj to je gotovo, da je zemlje dovolj bogata še za mnogo milijonov ljudi, samo njeno bogastvo bi se moralo izkoristiti v skupno dobro, ne samo za dobro nekaterih privilegiranih "razredov".

Pa če bi "bil ves svet katoliški in bi se vsi ljudje zares ravnali po naukih Cerkve", bi ne sprejemali samo cerkvenih naukov glede zakonskega življenja, ampak tudi nauke glede devišstva. Mnogi bi ostali neoženjeni, ker bi vedeli, da je deviški stan v očeh Cerkve višji nego zakonski stan. In potem bi bilo tudi treba mnogo več duhovnikov, redovnih bratov. Mnogo več moških bi šlo v samostan. In koliko več deklet bi šlo za sestre, ker "če bi bil ves svet katoliški", bi najbrž večinoma sestre učile po vseh šolah, stregle bolnikom po vseh bolnišnicah, skrbele za sirote in onemogle po vseh sirotišnicah in zavodih za stare ljudi. In še mnoge druge službe bi se dobile za neoženjene in neomožene. Ljudje bi radi šli v take poklice, zakaj verjeli bi v to, da je samski stan lep in da je dosti lahko mogoče obvladovati spolni nagon, če človek hoče biti zares — katoliški. Potem bi ljudje vse bolj živeli za drugi svet nego za tega in bi vse bolj skr-

beli za krono v nebesih. Tisti, ki bi še vedno čutili v sebi poklic za zakonski stan, bi se ne bali otrok, ker bi vedeli, da jih bo preskrbela "zares katoliška" javnost, ako bi njim samim ne bilo mogoče.

Tako si torej duhovniki mislijo svet, ko razlagajo BOŽJO POSTAVO, ki pravi, da je protinaravna porodna kontrola grešna in prepovedana.

Sicer je pa večinoma prazen izgovor, da zakonski nočejo otrok iz bojazni pred vprašanjem: Kaj bomo jedli in s čim se bomo oblačili... Je sicer tudi ta reč potrebna premisleka, toda največ je strahu pred otrokom dandanes zato, ker je to postalo "moderno". Premnogim današnjim zakoncem se je zajedla v meso in kri misel, da ne gre več po "starem". Ravnajo se "po novem" brez ozira na to, ali imajo kaj pod palcem ali ne. Ko se pa enkrat začno take ideje oprijemati ljudi, se zajedajo naprej in naprej, da nič ne veš, kje se bo reč ustavila.

Ali ne beremo o raznih državah, da so si začele beliti glave, kaj utegne iz tega priti? Boje se velikega nazadovanja v številu ljudstva. Dobro pa vedo, kaj se to pravi. Propad držav in narodov v dogledni bodočnosti. Ale res mislite, da so vzroki tega nazadovanja samo in zgolj gospodarski? Ni treba biti ravno duhovnik, da človek prizna in odkrito pravi: Drugi vzroki so bolj vidni in bolj — nevarni...

Sicer je pa vprašanje, če je res še vedno najbolj moderno omejevanje rojstev... Zdi se, da je postalo že bolj moderno priganjanje staršev, naj se vendar ne branijo otrok. Poglejte v nekatere države, kako zelo poudarjajo to reč. Treba je sicer priznati, da tega ne delajo iz istih vidikov, s katerih Cerkev svari pred protinaravno porodno kontrolo, učinek je pa končno vendar isti. Polagoma bodo države druga za drugo nastopile isto pot, ker jim drugega ne bo kazalo. Mora torej priti do tega, da bo veliko število otrok v družinah spet postalo "moderno". Tisti "katoliški" ljudje, ki dandanes še vedno zamerijo Cerкви njeno nasprotovanje porodni kontroli, bi menda radi, da bi kmalu začelo padati po Cerкви očitjanje, kako zastarela je, ko morajo državne oblasti opozarjati ljudi na škodljivost porodne kontrole, Cerkev pa — molči...

Nak, tega ne boste doživeli. Cerkev je govorila, ko je svet molčal in se je celo Cerкви smejal. Cerkev bo govorila še tudi tedaj, ko bo svet spoznal, da je njegov molk škodoval narodom in državam.

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUCI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUZINSKI MOLITVENIK	\$0.40
SKRBI ZA DUŠO	\$1.00 in 1.50
RAJSKI GLASOVI	\$.30 in .75

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE	od \$1.50 do \$5.00
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day,	\$2.00 do \$6.00
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEO OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK, 75c	do \$1.50
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

2. Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.

3. Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, sedem žalosti M. božje.

4. Pri nas dobite tudi pripravo, kadar pride duhovik bolnika previded. Cena od \$1.50 naprej.

5. Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.

6. Ako potrebujete kropilnike za bla goslovljeno vodo, in razne male stenske podobe ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.

7. Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.